

9

ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

αδελμευτο περιοδικό πολιτικής δράσης και κουλτούρας

δρχ. 20..

**ΧΩΡΟΣ
ΕΞΑΡΧΕΙΑ**

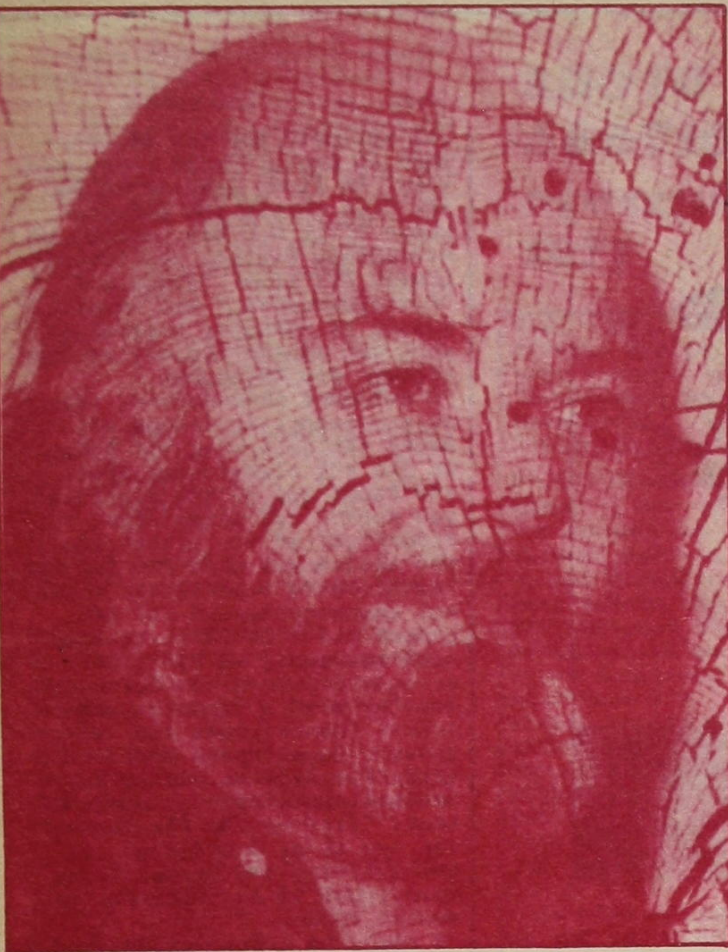
**Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ
ΓΙΑ ΤΗ ΣΚΕΨΗ
ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ
Η ΞΥΝΙΑ
ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ**

**ΓΡΑΜΜΑ
ΣΤΟΝ
« ΠΡΥΤΑΝΙ**

**ΡΑΣΙΔΑΚΗΣ ΥΦΗΓΗΤΗΣ:
ΟΛΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΕΧΟΥΝ ΥΣΤΕΡΙΑ!**

χιλιάδες τρέχουν με ποδήλατα
μὰ λίγοι φτάνουνε στον ούρανό

ΤΣΙΡΩΝΗΣ: ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Τό θέμα της "υποχρεωτικής αυτοκτονίας" του γιατρού-άρχηγού του Ο.Ε.Μ. Βασίλη Τσιρώνη, είναι γνωστό από τον ξεπουλημένο ημερήσιο και περιοδικό τύπο. Τό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ παρουσίασε -όσο γίνονταν πιό σωστά- τό θέμα πολιτορκίας του Τσιρώνη, καθώς και τίς βασικές του απόψεις, όπως κι' ένα βιογραφικό του. (Ιδεοδρόμιο Νο 7) Μετά απ' όσα γράφτηκαν -και δέν γράφτηκαν- στον τύπο περιτεύει κάθε σχόλιο γιά τόν τρόπο της "αυτοκτονίας" του, από πλευράς "Ιδεοδρόμιου".

Βρισκόμαστε στά νύχια ενός καλυμένου αστυνομικού κράτους πού εύνοει κάθε φασίστα, και καταδιώκει κάθε ελεύθερο, απελεύθερο ή ελευθερωμένο άνθρωπο.

Η "υποχρεωτική αυτοκτονία" του Τσιρώνη "ένόχλησε" ακόμα και τή δεξιά, του Καραμανλή (βλέπε σχετικό δημοσίευμα ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ Νο 207, πού αναδημοσιεύουμε ολόκληρο). Σήμερα ο Τσιρώνης, έχθες οι ... Παναγιώτης, Λαμπράκης, Κασίμης και άλλοι ανώνυμοι...

Α υ ρ ι ο έμελς, ο καθένας μας, κι' ός κάνουν οι άριστεροι κομμουνιστές του Ριζοσπάστη πώς δέν καταλαβαίνουν. Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Οι δολοφόνοι της δεξιάς, τούς περιμένουν, πιό θωρακισμένοι αυτή τήν φορά να τούς ξαναστήσουν στα άποσπάσματα, και να τούς έμπλέξουν πάλι σε... 509 και Γ' Ψηφίσματα... άλλ' ως τότε μπορούν να διοργανώσουν άμέτρητα φέστιβαλ και προφέστιβαλ, όσπου να τραγουδήσουμε και πάλι...

Αιώνια τιμή σε σάς άδελφοί... Οι ίδες του Τσιρώνη ζούν.

Κάτω η αστυνομική τρομοκρατία. Τιμή στον ήρωα Τσιρώνη, όποιος κι' άν ήταν ο θάνατός του.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

δεκαπενθήμερο αδεσμευτο περιοδικό πολιτικής δράσης και κουήτουρας τευχος 9,20 Αυγούστου 1978 δρχ. 20..

ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΒΑΛΗΣ, ΜΑΚΗΣ ΤΣΙΠΟΥΡΙΔΗΣ, ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ 4 ΑΘΗΝΑ 705 ΤΗΛ. 6468 204

~6ΧΕΣΙΑ: ΓΑΖΑΡΟΣ ΖΗΚΟΣ~

Τίς τελευταίες ημέρες ξανάρχισα να κατεβαίνω στην πασίγνωστη πλέον Πλατεία των Ξεαρχείων. Κάποια στιγμή της ζωής μας περνάμε όλοι από αυτόν έδω τον χώρο. Περνάμε είτε λόγω πολλών φροντιστηρίων πού βρίσκονται στην περιοχή, είτε διαφόρων ένδο-οικογενειακών συγκρούσεων πού μόνο μέσα στον -θαρρεϊς- περι-φραγμένο χώρο της Πλατείας Ξεαρχείων μπορούμε να βγάλουμε τό μαύρο μας και ως έκ τούτου να έκτονώσουμε σε έναν κάποιο βαθμό.

Είναι η εποχή εκείνη πού αρχί-ζουμε και συνειδητοποιούμε μέσα μας τίς έννοιες: "τάξη", "άταξία", "κόμματα", και "ανάρ-χία", "κοινωνικό-άντικοινωνικό" "επαναστατικός και επαναστατη-μένος", άν και γιαυτό τό τελευ-ταίο πολύ άμφιβάλλω άν έχει

όλα και ξεκινάει γιά τόν βαρύ δρόμο της... έξορίας, πού πάντα καλώς ή κακώς καταλήγει στα Ξεάρχε-α. Ακόμη πολλοί είναι εκείνοι οι νέοι πού λόγω μι-δς λανθάνουσας σεξουαλικής έφηβεί-ας και παράλληλα λόγω της γύρεως της άνοίξεως, έπίσης πα-ρατάνε τά σπιτία τους γιά να πάνε συνηθέστατα στα Μάταλα και όταν χειμωνιάσει, ξανά στα Ξεάρχεια.

Και όχι ότι έχω τίποτα έναντί-ον αυτόν πού τό σκάνε από τό σπίτι τους αλλά τελικά φτάνει να αναρωτιέσαι τι τελικά είναι η Πλατεία των Ξεαρχείων. Πα ι δ ι κ ή Χ α ρ ά γιά κάθε έναν πού αποφασίζει να παρατήσει τήν οικογένειά του -αλλά παράλληλα (κρυφά από τήν άλλη παρέα) πηγαίνει να βρεί τή "γρή" του, πού του

Ίσχυει λοιπόν η ρήση: "η άμφι-σβήτηση περνάει από τά Ξεάρ-χεια".

Η Πλατεία των Ξεαρχείων άρ-χισε να λειτουργεί έτσι με τούς με τούς φοιτητές και άρ-γότερα με πολλούς άλλους, πού προτιμάνε αυτήν τήν περιοχή λόγω του χαμηλού κόστους της ζωής πού ίσχυει στην περιοχή Ξεαρχείων-Νεαπόλεως. Στα χρόνια της δικτατορίας γνώρισε τήν μεγαλύτερη άνηση. Περικυκλωμένη από μιá σειρά τυπογραφεία-βιβ-λιοπωλεία προσδευτικής ύψης άρχισε να λειτουργεί αντίσταση κά με αποτέλεσμα πολλές φορές να συλλαμβάνονται νέοι και νέες μόνο και μόνο έπειδή κατοικούσα νε στην περιοχή και είχαν κάποια "έμφάνιση" άριστερή -είδικά μετά τό Πολυτεχνείο, στο χρόνο του Ίωαννίδη.

γίνει μιá κάποια ενέργεια λίγο θορυβώδης, απ' όσο πρέπει, τότε ξέρει πού θά βρεί άναπάσα στιγ-μή εκείνους πού θέλει να συλλά-βει.

Σήμερα όμως τά πράγματα δέν είναι και τόσο "θαυμαστά" όπως κάποτε. Καί κύριο αίτιο γιαυτό, ο καιροσκοπισμός εκείνων πού κυριολεκτικά, λυμαίνονται τόν χώρο, και μιλάω ... γεωγραφικά και όχι ιδεολογικά. Καιροσκοπισ-μός, τίς περισσότερες φορές όχι σκόπιμος, κι' ίσως γιαυτό και πιό επικίνδυνος.

Κυριαρχόυσα άποψη είναι ότι γιά όλα "φαίλει η έξουσία" και όταν τήν καταργήσουμε όλα αυτά θά φτιάξουνε. Εύσεβεις πό-θοι θά έλεγα. Ζώντας παρέα με αυτούς πού υποτίθεται ότι θ' άλ-λάξουν τόν κόσμο, διαπιστώνουμε ότι ακόμα και αυτές οι διαπρο-

ζουμε σε μια κοινωνία που ερχεται σε φανερη αντιθεση με τις φυσικες λειτουργιες μας του βαγγελη κοτρωνη

γίνει κάποιο ξεκαθάρισμα τούτων των έννοιών.

Είναι τελικά η εποχή της "άμφι-σβήτησης" πού κυμαίνεται από τά 16 χρόνια ως γύρω στα 22, όπου κάποιος συγγενής θά... πε-θάνει, θά τόν κληρονομήσεις και τότε θά γίνεις και σ ύ καλο-βαλμένος χονδροειδής μεσοαστός ή -άν έχεις τά ανάλογα προσόντα γιά να γίνεις- τό κατεστημένο της διανόησης και της κουλτού-ρας.

Μέχρι τότε, υπάρχουν πολλά περι-θώρια να κάνεις και σ ύ μετάν... επανάσταση!

Βέβαια αυτή η επανάσταση άρχι-νάει π ά ν τ ά από τίς σπιτι-κές σχέσεις. Πολλοί φίλοι κι' άλλοι νέοι πού έπειδή τσακώθη-καν με τήν "μάμά" τους ή έπειδή ο "παμπάς" τους δέν τούς έδινε τά άπαραίτητα χρήματα γιά χαρτζιλίκι, ούτως ώστε να αγοράζουν τά άπαραίτητα γιά να τήν ... βρίσκουν, τά παρατάνε

δίνει κάτι κολαριστά χιλιάρι-κα- και έκτονώνεται σε διάφο-ρες μεταγχολικές, θορυβώδεις και ύποτίθεται καταλυτικές γιά τό κράτος και τούς θεσμούς του ενέργειες; Χώρος πού οι ύποτιθέμενοι άντιεξουσιαστές - γιά να μήν πώ άναρχικοί- ψάχνουν να βρουν τό πατρικό ύποκατάστατο άνάμεσα στους διαφόρους αυτοπαρουσιαζόμενους σάν "άναρχομπαιπάδες" ή επί τό κοσμιώτερο "άναρχοφιλόσοφους".

- Τέτοιες σκέψεις άρχισαν να μου περνάνε απ' τό κεφάλι ξανα-κατεβαίνοντας στα Ξεάρχεια. Καλώς ή κακώς η πλατεία των Ξεαρχείων έχει γίνει πόλος συσπείρωσης όλων εκείνων των ανθρώπων πού άμφισβητούν, είτε έμπραχτα είτε θεωρητικά- τό κράτος, τούς θεσμούς του και τελικά κάθε μηχανισμό έξουσίας άριστερό ή δεξιό. Πόλος συσπεί-ρωσης αυτόν πού άποκαλούνται άντιεξουσιαστές.

Έκείνη τήν εποχή και λίγο νω-ρίτερα διαμορφώθηκαν και οι διάφορες τάσεις της διανόησης πού ακόμα και σήμερα "λυμαίνον-ται" τόν χώρο.

Πάρες έκδοτικοί μηχανισμοί, όμά-δες και οργανώσεις, όλα στην Πλατεία και στο καφενείο του Ρούσου.

Ήταν η εποχή πού τά Ξεάρχεια λειτουργούσαν σάν τό γκέτο πού η Αυτ. Γερμανία έχει τούς άμφισ-βητίες άριστεριστές και άναρχί-ζοντες. Σε κείνα τά γκέτο-όπως και στα Ξεάρχεια-ο καθένας μπορεί να λειτουργήσει "Ο π ω ς αυτός θέλει και η άστυνομία σπάνια έπεμβαίνει. Όταν όμως κάποιος βγει από τό γκέτο μπο-ρεί θαυμάσια να έλέγχονται οι ενέργειές του. Χώρια πού τό γκέ-το π ά ν τ ά είναι γεμάτο από ποικιλοειδείς μυστικούς-χαφιέδες.

"Έτσι η έξουσία έλέγχει θαυμά-σια κι' άποτελεσματικά (;) αυτούς πού θεωρεί επικίνδυνους. Και άν

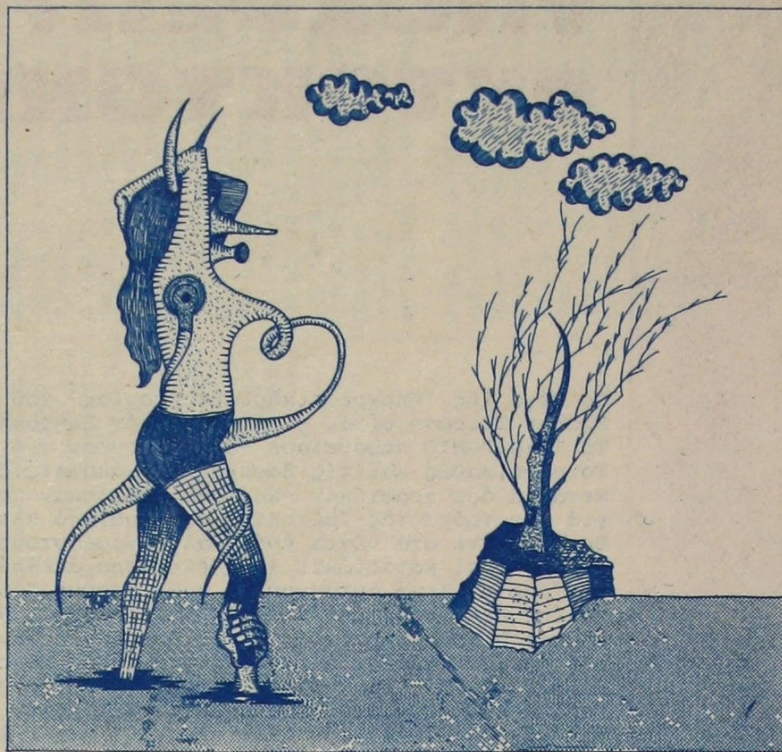
σωπικές τους σχέσεις βρίσκον-ται σ' ένα στάδιο άκρατου έξου-σιασμού. Φόρσεις όπως "σκάσε Σ...". ή αυτό τό σπίτι είναι... δ ι κ ό μ ο υ, δείχνουν του-λάχιστον στα λόγια, τή φ ύση των προσωπικών σχέσεων εκείνων πού έχουν τά περισσότερα ιδεο-λογικά φόντα. Ακόμα και ο τρό-πος του σεξουαλικού πλησιάσμα-τος και της πράξης έχει καθαρά σεξουσιαστικό χαρακτήρα. Έίτε φαλλοκρατικό είτε αίδειοκρατι-κό είναι τό πλησίασμα.

Αλλά και ο όλος γενικά ο "χώρος" των Ξεαρχείων, λειτουρ-γεί έξουσιαστικά άπέναντι σε άλλους "παρόμοιους" συνοικιακούς χώρους.

Προσπική μου θέση, όπως αυτή συμπεραίνεται από τά παραπάνω δεδομένα είναι ότι εκείνο πού πρέπει να κυτταχτεί να γίνει, είναι ν' απαλλαγεί ο άνθρωπος απ' τόν τρομαχτικό φ ό β ο πού νοιώθει άπέναντι στη ζ ω ή και

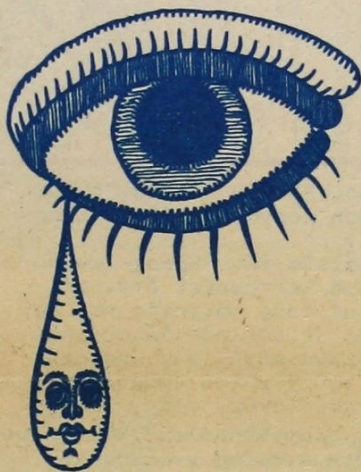
ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

στην έλευθερία.
 Από την στιγμή που άρχισε να
 χάνει τη φυσική του ελευθερία
 και να λειτουργεί σαν κοινωνι-
 κό ζώο από τότε ο άνθρωπος έδι-
 στικε να φοβάται τη ζωή και
 φυσικά της επακόλουθο την έ-
 λευθερία. Αυτό που πολύ
 σωστά ο Ράιχ ονόμασε: "συγκινη-
 σιακή πανούκλα", άρχισε να κυ-
 ριάρχει πάνω στον άνθρωπο και
 2000 χρόνια τώρα δεν έχει
 αφήσει να ξεφύγει από την παι-
 δική του ηλικία. όπου βρίσκεται
 στο σύνολό του
 θα μπορούσε ποτέ ν' αλλάξει
 τίποτα με μία επαναστατική με-
 ταβολή; Μήπως θα μπορούσε
 να αλλάξει με την κοινωνικοποι-
 ηση των ιδιωτικών μέσων παρα-
 γωγής; Και στη Ρωσία και στην
 Κίνα έχουν γίνει τα παραπάνω
 όπως και σε πολλές άλλες "σοσι-
 αλιστικές" χώρες. Τίποτα
 όμως δεν έχει αλλάξει. Ακόμα
 οι άνθρωποι που ζητάνε την
 ελευθερία όπως αυτοί την αντι-
 λαμβάνονται, διώκονται και
 φυλακίζονται. Ακόμα και η σε-
 ξουαλική απόλαυση δεν είναι
 ελεύθερη με αποτέλεσμα εκατον-
 τάδες ομοφυλόφιλοι να έκτοπι-
 ζονται στην Σιβηρία και άλλα
 παρόμοια... Και να μην βιαστούν
 μερικοί να μου πουν, ότι φταίει
 τό ότι έχει ανέβει η "άστική
 τάξη νέου τύπου" ή η "γραφειο-
 κρατία" στην έξουσία. Θα τους
 απαντήσω ότι αυτά είναι παραμύ-
 θια για καλιμπαιδισμένους έπα-
 ναστάτες. Το μόνον που
 φταίει είναι πως δώσανε προ-
 τεύοντα ρόλο στις κοινωνικο-
 ποιήσεις και στ' άλλα "επαναστα-
 τικά" μέτρα, και τόν παρόντα
 άνθρωπο τόν είδαν σε συνάρτηση
 των οικονομικών μέτρων.
 Εκεί την πατήσανε...
 Γιαυτό τό πρώτο μέλημα ατόνου
 που θέλει ν' αλλάξει τόν κόσμο
 ή που θέλει να ισχυριστεί ότι
 θέλει ν' αλλάξει τόν κόσμο, είναι
 ότι πρώτα πρέπει ν' αλλάξει τις
 δομές των χαρακτηριστικών αυτών
 που αποτελούν την κοινωνία. Και
 πρέπει να μάς γίνει ξεκάθαρο
 ότι ποτέ δεν πρόκειται να πάψει
 να υπάρχει η έξουσία, όσο κυρια-
 ρχεί η σημερινή χαρακτηριστική
 δομή.

Σχέδιο Λάζαρου Ζήκου

είναι παράλληλα και η πεμπτου-
 σία της ανθρώπινης ύπαρξης.
 Είναι οι λεωφόροι για την πραγ-
 μάτωση και τό πραγματικό
 βίωμα της ελευθερίας:

Σίγουρα τά περισσότερα άτομα
 που συχνάζουν στ' Εξάρχεια
 απολαμβάνουν ένα είδος έρωτα,
 όχι τόν έρωτα, αλλά κάτι
 σαν αυτό. Και αυτό μπορεί να
 χαρακτηριστεί σαν κατάκτηση
 τους. Αλλά πέρα απ' αυτό τίποτα
 ούτε γνώση, ούτε, πόσο μάλλον,
 δημιουργικότητα.
 Αυτή η λέξη είναι παντελώς
 άγνωστη για τό λεξιλόγιό τους.
 Περιορίζονται σε διάφορες
 κριτικές στείρες και άρνητικές
 απέναντι σε μερικούς -σταγόνες
 στον ωκεανό- που κάτι φτιάχ-
 νουν και... παραπέρα τίποτα.
 Έτσι όμως δεν γίνεται τίπο-
 τ α...

Η θέληση για άπολαυση
 του έρωτα, είναι μία καθαρή
 απόρροια των φυσικών αναγκών
 του βιοενεργειακού μηχανισμού
 που είναι ο άνθρωπος. Με κοινωνι-
 κικά όμως κριτήρια αυτή η από-
 λαυση περιορίζεται σε μία
 μηχανιστική σεξική επαφή που
 σαν μοναδικό της σκοπό έχει
 την "ικανοποίηση" (;) του άρσενι-

κού. Και ουσιαστικά αυτή η
 ικανοποίηση, μόνο ικανοποίηση
 δεν είναι. Σε ανθρώπους με
 τρομαχτικές αναστολές, συμπλέγμα-
 τα και οικγενειακές καταβολές
 ή πράξη του έρωτα μπορεί να
 φέρει την ικανοποίηση μόνον
 όταν ύστερα, η γυναίκα πεϊ υπο-
 κριτικά - τί άλλο θα μπορούσε
 να κάνει - ότι: "μου άρεσε".
 Ναί, αλλά αυτό δεν είναι όργασ-
 μός, που είναι η προϋπόθεση για
 την απόλαυση του έρωτα. Βέβαια
 στη σημερινή κοινωνία ο πραγ-
 ματικός όργασμός δεν μπορεί
 να επιτευχθεί. Αλλά μπορεί να
 πλησιαστεί σε μεγάλο ποσοστό
 προσέγγισης, άρκει η σχέση των
 δύο ανθρώπων να βασίζεται σε
 μ ή έξουσιαστικά δεδομένα.
 Στην κατανόηση, στην έμπιστοσύ-
 νη, στην ά γ ά π η. Και παράλληλα
 μία πλήρη και σωστή γνώση των
 έρωτογενών ζωνών του κορμιού
 τους, που αν και έχουν ένα γενι-
 κό φορμά, έχουν όρισμένες εξει-
 δικεύσεις από άνθρωπο σε άνθρ-
 πο, ανάλογα με τις καταβολές του.
 Για παράδειγμα: μία κοπέλλα που
 έχει ανατραφεί με υπερβολική
 προπαγάνδη υπέρ του "υγιεινός
 έρωτα" (;) ανακατεμένη με διά-
 φορες βλακώδης χριστιανικές
 προλήψεις, θάχει τρομαχτικές
 αναστολές να συνηθίσει στην
 απόλαυση της oral συνουσίας, (πιο
 λιχία). Εξέχωρα πάντως απ' αυτά ο
 τέλειος όργασμός θά επιτευχθεί
 μόνο και μόνο τότε, όταν ο άνθ-
 ρωπος περάσει από τό στάδιο της
 έννοιας, στο τελευταίο και υπέρ-
 τας στάδιο της άνοιας, δηλαδή
 να γίνει στην ουσία ένας
 γ κ ε σ τ α λ τ ι κ ό ς άνθρ-
 ωπος, ένα συγκέντρωμα πολλών
 συνειδήσεων. Ένα υπερ-πλάσμα
 με ένοποιημένη συνείδηση.
 (gestalt=όλο, σύνολο).

Η γνώση και η δημιουργι-
 ο υ ρ γ ι κ ό τ η τ α μπορούν
 να υπάρξουν μόνο σ' έναν ικανο-
 ποιημένο έρωτικά άνθρωπο. Και
 φυσικά τό ένα σε συνάρτηση του
 άλλου. Με τό βίωμα των τριών
 παραπάνω, ο άνθρωπος μπορεί
 να ξεπεράσει την "κοινωνικότη-
 τα" που του έχουν φορέσει
 καπέλλο και να προχωρήσει σε

μία κοινωνία που δεν θά υπάρ-
 χουν οι όποιοιδήποτε μηχανισμοί
 γιατί θά έχουν ξεπεραστεί από
 την ίδια πορεία του ανθρώπου.
 Τουτό είναι που δεν μπορούν να
 καταλάβουν εκείνοι που ισχυρί-
 ζονται ότι είναι "αναρχικοί" ή
 "αντιεξουσιαστές" και, καταναλί-
 κονται σε καβγάδες καφενοβια-
 κούς που κανένα ουσιαστικό απο-
 τέλεσμα δεν επιφέρουν.
 Ο άνθρωπος μεγαλώνοντας μέσα
 στις πατριαρχικές-ιεραρχικές
 δομές της κοινωνίας και πρώτα
 απ' όλα της οίκογένειας, χάνει
 την επαφή του με τόν βιολογικό
 του πυρήνα και καταστρέφει τη
 βιοσεξουαλική του λειτουργία
 που προϋπάρχει μέσα στη ζωή του
 Αναπόφευκτα θωρακίζεται μυικά
 και χαρακτηριστικά και δεν
 μπορεί πιά ν' αποβάλει τη θωρά-
 κισή του, χωρίς να βάλει σε
 κίνδυνο ολόκληρο τόν οργανισμό
 του. Αν αυτή η θωράκιση καταρ-
 ρεύσει ξαφνικά, τότε στο μακρο-
 χρόνια θωρακισμένο άτομο έπέρ-
 χεται ένα απόλυτο χάσιμο προ-
 σανατολισμού. Έρχεται αυτό που
 λέμε: "Ιλιγγος της ελευθερίας"
 και που είναι αποτέλεσμα της
 άνικανότητας του θωρακισμένου
 οργανισμού να λειτουργήσει με
 φυσικό τρόπο.

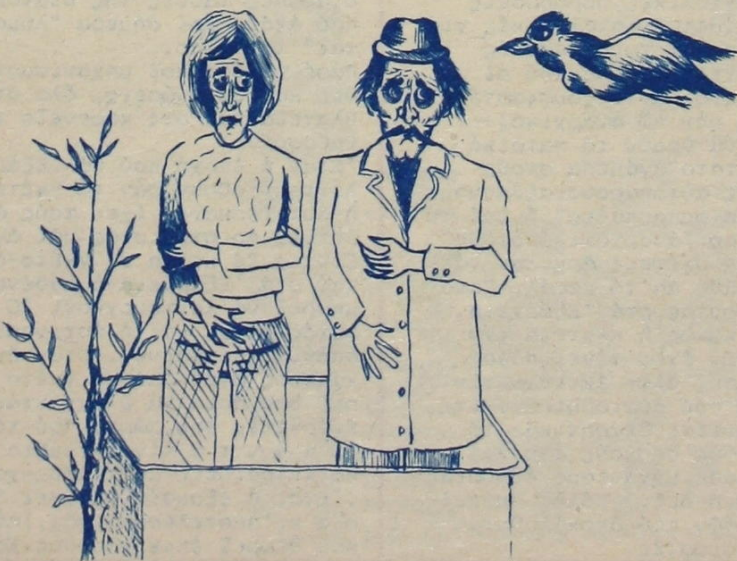
Ο φόβος να αυτοεγκαταλειφτούμε
 στους όργαστικούς σπασμούς του
 πλάσματος, ο φόβος να νοιώσουμε
 μέσα μας την ροή της κοσμικής
 ζωικής ενέργειας, της όργονης,
 αυτός ο φόβος είναι και η αιτία
 της άνελευθερίας των μαζών:

Και η επανάσταση;
 Τό γκρέμισμα των κοινωνικών
 έξουσιαστικών δομών που δημιού-
 ρησαν στο παρελθόν αυτήν την
 κατάσταση;
 Η άπάντηση είναι ολοκάθαρη:
 - Στο μέτρο που η παρακμή των
 πατριαρχικών θεσμών θά αφήνει
 περιθώρια για όλοένα λιγότερο
 άνελευθερη ανάπτυξη των ανθρώ-
 πων, τόσο περισσότερη θά παίρνει
 έκταση τό γενικό κίνημα που θά
 οδεύει για μία πραγματική αυτο-
 διαχείριση και αυτοκυβέρνηση
 της ζωής μας.
 Τό αυτοδιαχειριστικό κίνημα
 που σαν βάση θά έχει την αυθόρ-
 μητη θέληση εργασίας ήτοι
 δημιουργικότητας, που καταστρά-
 φηκε στην έξουσιαστική κοινωνί-
 α, χρησιμοποιώντας πρώτα τά συν-
 δικάτα και μετά τά εργασιακά
 κοινόβια, θάρδει σε σύγκρουση
 με κάθε έξουσιαστική δομή.
 Έτσι χωρίς κυρίαρχο πολιτικό
 κόμμα-τή λαθεμένη αυτή αντίλη-
 ψη του Λένιν, στο "τί να κάνου-
 με" - και με συνδικάτα που θά
 ένδιαφέρονται μόνο για την
 όρθολογικοποίηση της εργασίας
 και δεν θά έχουν πολιτική φύση,
 τό καταπιεστικό σύστημα θά
 ανατραπεί.

Αλλά η επανάσταση μόλις τότε
 θ' άρχίσει ουσιαστικά, γιατί η
 επανάσταση είναι ζήτημα όλοκλη-
 ρωτικής μεταμόρφωσης του βιο-
 συστήματος του ανθρώπου.
 Ολοκλήρωση της επανάστασης
 σημαίνει ΕΝΟΠΙΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ
 ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ, δλης
 της ανθρώπινης.
 Και για κατορθωθεί αυτό είναι
 άπόλυτα αναγκαίο να προστατευ-
 τεί η φυσιολογική ανάπτυξη
 της καινούργιας γενιάς από τό
 θωρακισμένο, άκαμπτο, μαραμένο
 και φοβισμένο ζώο, που είναι
 σήμερα ο άνθρωπος.
 Η... συγκινησιακή πανούκλα
 θά άπειλει και μετά την ανα-
 τροπή των κοινωνικών δομών.
 Αλλά οι μέρες της θά είναι
 μετρημένες. Σήμερα βιώνεται απ'
 όλο και περισσότερους ανθρώ-
 πους η σημασία της φράσης του
 Βίλχελμ Ράιχ που καθόριζε τό
 περιεχόμενο της έργοδημοκρατί-
 ας: "Ο έρωτας, η εργασία και η
 γνώση αποτελούν τις πηγές της
 ύπαρξής μας, θάρπεε και να
 την κυβερνούν".
 Είμαστε γιαυτό σίγουροι ότι
 η βιοκοινωνιολογική επαναστα-
 τική μετάλλαξη του ανθρώπινου
 γένους, που άρχισε τις πρώτες
 δεκαετίες του αιώνα μας, θάχει
 αίσιο τέλος.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΚΟΤΡΩΝΗΣ

Σχέδιο Λάζαρου Ζήκου

Ίδεοδρόμιο γειά σου

Είμαι ένας απ'αυτούς που σέ διαβάζουν,καί αυτοαποκαλούμαι αδέσμευτος-άντιεξουσιαστής. Σέ μερικά σου άρθρα σέ παραδέχομαι καί τσακίζεις καί κανένα κόκκαλο δμα λάχει. Πάντως όπωσδήποτε,όλα όσα γρ γράφεις δέν μέ έκφράζουν,καί δέν μπορούν νά περάσουν ένα ρεύμα ιδεών,μέσα μου,απ'αυτό που θες έσύ. Αυτό είναι πρός άπάντηση της Δεσποινίδας Βορίση,πού στην προσπάθεια νά μās φορέσει ταυτότητα καί νά μās την έλέγχει μετά καταλήγει ότι είμαστε άνίκανοι νά σοϋ γράψουμε.Κατ'άρχας δεσποινίς έσύ ξέρεις τή δική σου ταυτότητα;καί άν ναι τί κάνεις πέρα απ'τόνάκαθίζεις τόν κόσμο στό σκαμνί,τί παριστάνεις τήν Άγία Οίκογένεια,Έντάξει έμεις έχουμε τά χάλια μας αλλά έχουν κι'αυτά τά δικαιολογητικά τους. Τέλος πάντων θά σοϋ άπαντήσω γιατί δέν γράφω στό Ίδεο-δρόμιο.Γιατί διαβάζω γιά νά δώσω καί δέν μωβ περισεύει χρόνος καί αυτός είναι ό σπουδαιότερος λόγος που θά ισχύει καί γιά πολλούς άλλους άκόμα,φαντάζομαι.

Όσο γιά τήν άνικανότητά μας νά μιλάμε καί νά προτείνουμε λύσεις.Δεσποινίς καί νά μιλάμε,νά λέμε αυτό που πρέπει ξέρουμε καί λύσεις προτείνουμε,μόνο που δέ μπορείτε νά μās άκούσετε γιά διάφορους λόγους.

1)γιατί τά αυτιά σας μπορεί νά έχουν τοίχους,καί νά μνή είχαν δέ θά μπορούσαν γιατί 2)καλά-καλά δέν έχουμε φωνή,τά έντυπα που μās έκφράζουν βγαίνουν μόνο μία φορά καί κινούνται σέ κυκλώματα που θά πρέπει νά τά κυνηγάς μέ τό τουφέκι γιά νά τά βρεις.

3)γιατί καί όταν μιλάμε δέν ξέρουμε νά μιλάμε ώραια καί μέ μπόλικες χτυπητές ώρο-λογίες(πλέμπα,σεχταριστές καί έτσι).Αυτό τουλάχιστον διαπίστωση από τό κύκλο μου.Μετά δέν έχουμε καμιά παράδοση ή πέτρα που θά μās βοηθούσε,έλπιζω γρήγορα νά άποκτήσουμε,γιατί πολλοί από μās δέν έχουμε παρά 1-2 χρόνια που μάθαμε ότι μπορεί νά ζήσει κανείς πιό έλεύθερα έξω από τούς κομμουνιστές,μαοϊκούς,παλιοημερολογίτικους σοσιαλαβυρινθούς άποχρώσεις έρυθρας πάντα ή τή καθημερινότητα που μās αλλάζει τά φώτα κυριολεκτικά χρώματα καπιταλιστικού ή από τήν νερόβραστη καί πεθαμένη ούσιαστικά σοσιαλδημοκρατία,πρασίνου ή πορτοκαλιού χρώματος.Έτσι μή ζητάς καί πολλά-πολλά.

Άν πέσει κανένα βιβλίο στό χέρι μας,έχει καλώς.Διαφορετικά μέινουμε στό σκοτάδι μας. Μή ξεχνάς τά φτηνότερα Άνισαρχικά τουλάχιστον Άντιεξουσιαστικά βιβλία τιμώνται πάνω από 80 δραχμές.Έξαρση από Πάντρεμα που γιά νά τό βρεις,ή θάπρεπει νά μένεις στά Έξάρχεια,ή θά νά διαθέτεις προσόντα Άσφαλιτη.Αυτό τό άντεργράδωτ μās έχει αλλάζει τά φώτα.

Καί τώρα Ίδεοδρόμιο σειρά σου νά τ'άκουσεις καί σύ. Έντάξει είμαι καλοπροαίρετος μαζί σου,γιατί κανείς δέν μπορείς μακάρι νά μπορούσα νά δώσω ένα χέρι βοήθειας.Άλλά έδω δέν μπορώ νά βοηθηθώ έγώ,τέλος πάντων. Δέν είσαι έντάξει μέ τά Έργατικά του Ταβάνη,που είναι;

Είπες ότι θά διατηρείς στήλη μέ παρακολούθηση εργατικών άγώνων,άπεργειών καί έτσι. Μετά γιατί έβαλες διαφήμιση (στό Νο 8) γιά τή Δωδώνη,κακή άρχηπρόσεξε νά μή καταστήσεις νά διαφημίσεις κι'έσύ τήν Τράπεζα της Έλλάδος;καί που μπορεί νά επενδύσει κανείς σωστά τά χρήματά του σέ άντικείμενα καί άντίκες κ.λ.π. Πάντως δέ σοϋ έστειλλα χρήματα γιά συνδρομή της γιατί δέν έχω.Κατόπιν σχετικά μέ τίς παρατηρήσεις σου μέ τό περιοδικό Πολιορκία.Τί συμβαίνει. Έδω βγαίνουν άλλα κι' άλλα κυριολεκτικά της πλάκας καί μωβ έσύ μωρέ Ίδεοδρόμιο,που δέν είσαι μέ τούς καθιερωμένους.Καί γώ δέν είμαι. Άλλά μερικοί άκαθιέρωτοι καί Άντεργκράουντ,πρέπει νά ντρέπονται καί λιγάκι όταν βγάζουν βιβλίο σουρεαλιστικής ποιήσης (της κακιάς ώρας) νά σέβονται καί τά λεφτά του άλλου που μέ άγώνα τά βγάζει.(άκουλουθούν μερικές γραμμές σβυσμένες,καί συνέχεια:)

Σχετικά μέ τήν κουλτούρα καί τά βιβλία που κυκλοφορούν σέ μεγάλο άριθμό.Νομίζω ότι είναι νίκη του κινήματος,γιατί όπως είπε ό Μάρξ γιά τήν έποχή του "Η κυρίαρχη ύλική δύναμη,είναι ταυτόχρονα κυρίαρχη πνευματική δύναμη. Η τάξη που έχει στή διάθεσή της τά μέσα ύλικής παραγωγής έχει ταυτόχρονα τόν έλεγχο τών μέσων της πνευματικής παραγωγής".Καί νομίζω ότι είναι σωστό γιά τόν καιρό του,καί γιά τόν καιρό μας,έκτός από τήν πνευματική παραγωγή,στόν τομέα της κουλτούρας. Έκει έχουμε στήν Έλλάδα τουλάχιστον άνθρώπους.Γιά νά μνή πώς δσοι τελοσπάντων νομίζουν ότι είναι καί δσοι ότι είναι στό κίνημα,μονοπωλούν πιά τήν κουλτούρα.Καί έχουμε καί ποιότητα καί ποσότητα από συγγραφείς,θεατρικούς καί έτσι.Τό πρόβλημα είναι ότι ό ρόλος που θά έπρεπε νά παίξει ή ύπαρξη αυτής της κίνησης μέσα στην κοινωνία,δυστυχώς δέν είναι αυτός που πρέπει.Γιατί;για πολλούς λόγους 1)πέρασε ή φούρια του ήρωϊκού πολυτεχνείου μετά τά ταραταζούμ καί μās μείνανε τά ταραταζούμ,ό δίσκος,οί άφίσεις καί ή προεκλογική δραστηριότητα που έφερε τούς νεολαίους σέ ζύμωση μέ τό κοινό μέ άποτέλεσμα "νά κολλήσεις καί ή γρή στο μέλι" που φυσικά έξ άρτιάς της ποιότητας της νεολαίας κύρια. Έτσι άρκοϋνται στή σόουλ,στό έδαφος καί στή καφετέρια,ά,καί στό καμάκι καί τό κυριώτερο στό υποκατάστο του άγώνα,στή κουλτούρα. Χωρίς νά είναι τρόπος ζωής. Άρα λοιπόν τό πρόβλημα είναι ότι κατάντησε ή κουλτούρα νά μνή έχει σχέση μέ τή βάση γιατί α)δέν δίνεται σωστά,τήν μονοπωλούν έπαγγελματίες σέ κυριλέ θέατρα καί θέατρα λαϊκά αλλά μέ τιμές κυριλέ. β)μπορεί νά ύπάρξει φωτεινή έξάρση μιας τζάμπα συναυλίας ή φτηνής παράστασης αλλά καί τότε δέ πάει κόσμος,γιατί όσοι θά πών θά είναι οί όρισμένοι,καί μόνο καί μόνο γιά νά άποκτήσουν πιό γυαλιστερό καμάκι μέ λαβή κουλτούρας,δηλαδή νά έχουν νά λένε στήν καφετέρια παρακαλώ.

Άρα δέν έχει νά κάνει σχεδόν τίποτα μέ τήν καθημερινή ροή. Δέν είναι ό παράγοντας που θά γεμίζει μέ νόημα τή καθημερινότητα,καί θά δρώ καταλυτικά πάνω της,μέχρι νά κάνει ρευστή καί εύδραυστη γιά νά τή διαμορφώσει κατά πώς ό κουλτουριάρης θά θέλει τή ζωή του. Έγώ αυτό προτείνω,δηλαδή νά γίνει τρόπος ζωής όλόου αυτού του κοινού που άποράζει αυτά τά πανάκριβα βιβλία που γράφουν τίς ιδέες του.Πολλά θά άλλαζαν,ή ίδια ή ποιότητα στην άρχή καί ή ποσότητα της ζωής.

Βέβαια πώς θά γίνει αυτό; Όπως σήποτε,δέ σάς δίνω συνταγή. Νομίζω όμως ότι,είναι φυσικό άλλωστε,νά πράξει ό καθένας μέ τήν κουλτούρα του. Άν άποτχξει;ας τήν αλλάξει,κάπου θά βρει τή χρυσή τομή. Άλλά καί οί κουλτουροπώλα τήν μονοπωλούν μέ 7-8 φυλλάδια "κοινωνι-

κού προβληματισμού"που κάθε άλλο παρά προβληματισμός είναι συνήθως γιατί τούς τή πέφτει ή γραμμή.Τό ίδιο ισχύει καί γιά τά πνευματικά κέντρα καί τά φυλλάδια τους. Μετά άλλο τών "κουλτουροπαθών" έτσι πρέπει νά λέγονται.

οί κουλτουριάρηδες,είναι ή άπόρριψη της ρόκ μουσικής ιδίως κατά Βτάλιν μεριά.Τήν άπορρίπτουν λέγοντας ότι είναι άμερικανόφερτη,που σκοπός της είναι ή άπασχόληση μέ άλλότρια του λαϊκού πολιτισμού.Γιά τό άμερικανόφερτη χωράει πολύ νερό,άλλά καί είναι,νομίζω ότι καί ό καπνός καί ή πατάτα προέλευσή τους έχουν τήν Άμερική. Κόψτε λοιπόν τό κάπνισμα,τά τσιγς καί τά μπλοϋ-τζίνς είναι τό ίδιο Άμερικανόφερτα όσο ή ρόκ. Όσο γιά τήν άπασχόληση μέ τά άλλότρια καί τόν άποπροσανατολισμό,νομίζω τό ίδιο καί περισσότερο όσαναφορά τή σόουλ στίς ντισκοτέκ που είναι μαζική χείριστο ύποκατάστατο της ρόκ καί τή καφετέρια.

Όσο γιά τούς μπουατόβιους,μαγγιά τους,είμαι καί έγώ τέτοιος εύχαριστώ γιά τή φιλοξενία

Εύπειθης

Γ-ιώργος Θεοφάνους
υποψήφιος φοιτητής Νομικής...

Η συνεργάτις μας Μίτση Βορίση άνταπαντάει στην άπάντηση στό γράμμα της που έχτειλλε ή άναγνώστης του περιοδικού μας,υποψήφιος φοιτητής Γιώργος Θεοφάνους:

Φίλε Γιώργο Θεοφάνους,

Η αϋτονομία καί ή δημοκρατική τά σου,που ύποθέτω πώς συνδέονται μέ άνάλογο τρόπο ζωής στην καθημερινή συμπεριφορά,μιά καί αυτοαποκαλείσαι αδέσμευτος καί άντιεξουσιαστής καί τό γεγο γεγονός ότι κοινολογείς τήν άπάντησή σου σέ περιοδικό,δέν μωβ τή στέλνεις προσωπικά,όποτε πρέπει νά θυμάσαι ότι κάτι χρωστάς τέλος πάντων καί σ'αυτούς που σέ διαβάζουν, έπρεπε νά σέ είχαν ύποχρέώσει νά μή θάβεις τούς άλλους διαστρεβλώνοντας τή γνώμη τους, έπειδή ήχτηκε τό φιλότιμό σου.Θάπρεπε δηλαδή νά συνοψίσεις από τήν άρχή τίς άπόψεις που νομίζεις πώς άναιρείς μέσα στό γράμμα σου κι'όχι νά άπομονώνεις μερικές φράσεις, θά γίνω περισσότερο σαφής παρακάτω,καί νά μνή άποφεύγεις συστηματικά νά άναφέρεις τό σκεπτικό που μέ δόχησε νά γράψω ότι έγραφα. Ό προσωπικός έπειτα τόνος που δίνεις στην ύπόθεση δέν δικαιολογείται. Δέν γίνεται έδω κανέναν άνταγωνισμό γιά τό ποιός έχει δικαί, άλλωστε κάπου λέω στό γράμμα μου πώς σ'ένα διάλογο τό ποιός έχει δικαίο έχει μικρή σημασία. Ούτε καλλιστεία κάνουμε,ούτε άγώνα πάλης γιά νά έχουμε νικητές καί νικημένους.Γίνεται πιστεύω μία προσπάθεια προσέγγισης άνάμεσα στό άτομα μέ κάποια κοινά σημεία,που δέν έχουν άλλη δυνατότητα γνωριμίας. Άφού όμως διάλεξες φίλε μου τέτοιο ύφος,θά σοϋ άπαντήσω μέ τό ίδιο νόμισμα.

Σέ καθηγορώ λοιπόν πώς άπομονώνεις μερικές φράσεις μου καί τίς χρησιμοποιείς γιά νά άποδείξεις άκριβώς τό άνύθετο απ'ότι έγώ,πολύ πονηρό αυτό,άλλά διόλου τίμιο.Παράδειγμα: Ένώ έγώ λέω ότι σωστό είναι νά έλέγξουμε πρώτα τήν ταυτότητα τών άδερμεύτων άριστερών γιά νά δοϋμε γιατί δέν καρποφορεί ή συνεργασία τους κλπ.καί σάν στοιχεϊά της ταυτότητας τους βάζω ότι δέν έχουν ταχθεί σέ κανένα ιδεολογικό σύστημα ή τό ότι οί σημερινές αξίες της κοινωνίας μας δέν τούς ταιριάζουν,πράγματα γενικά που χωράνε πολλές κατηγορίες άνθρώπων,έσύ λές πώς τούς βάζω ταυτότητα, δηλαδή στάμπα,αυτό δέν έννοεις; Καί θέλω καί νά τήν έλέγξω!μήπως καί μωβ ξεφύγει κανείς).

Άν όμως θεωρείς στάμπα άπαράδεκτη τό ότι δέν άνήκεις πουθενά ή ότι ή σημερινή κοινωνία δέν σοϋ ταιριάζει,σέ ρωτώ,έσύ τί διάβολο περιεχόμενο δίνεις στην έννοια αδέσμευτος άντιεξουσιαστής;Δέν είναι τέτοιος ό άνθρωπος που προσπαθεί νά ξεπεράσει όρισμένους τύπους ανθρώπινων σχέσεων γιά νά δημιουργήσει άλλες λιγώτερο ψεύτικες,δέν είναι έκείνος που δέν δημαγωγεί γύρω από τήν όργάνωση της κοινωνίας κλπ. αλλά μέσα από τήν καθημερινή συμπεριφορά του,που μπορεί νά είναι έστω κάποτε ένοχλητική καί άναιδή,προσπαθεί νά έκφράσει μιά τελείως διαφορετική άντίληψη γιά τήν κοινωνική ζωή.Στό κάνω πενηνταράκια μπας καί συνεννοηθούμε.Τό σκεπτικό που μέ δόχησε νά τά γράψω όλα αυτά είναι τό ότι δέν συμφωνούσα καί τόσο μέ τήν άποψη πώς

έχουμε όλοι περιπέσει στό έπίπεδο του καταναλωτή άντιεξουσιαστικών έντύπων καί προσπάθησα νά σπηρίξω τήν άφασία μας σέ έξωτερικούς από μās λόγους.Μέ τό γράμμα όμως τό δικό σου καί τήν προσπάθειά σου ν'απαλλάξεις τόν έαυτό σου κυρίως,άπό κάθε εύθύνη μέ δικαιολογίες όπως...δίνω έξετάσεις στό πανεπιστήμιο,δέν χρησιμοποιώ ώραια λόγια όταν μιλάω,δέν μένω στά Έξάρχεια γιά νά βρώ τό Ραντε-ντα μετανιώνω που δέν μίλησα στό γράμμα μου,γιά τίς προσωπικές εύθύνες μας γιά τήν πνευματική άποτελεμάτωση(έδω άνοίγω μία παρήνθεση.Ξέρω πόσο μεγάλο πρόβλημα είναι οί εισαγωγικές έξετάσεις στό πανεπιστήμιο γιά τόν ύποψήφιο,τό θεωρώ όμως σάν δικαιολογία,γιατί ένα γράμμα μέ ιδέεςλογικά διαρθρωμένο καί μέ προσεγμένο λεξιλόγιο καί γλώσσα είναι έξ έσου καλή άσκηση όσο μία έκθεση απ'αυτές που γράφεις στό φροντιστήριο.) Βέβαια τό νά γνωρίζεις κανείς τά άμαρτήματά του δέν χρησιμεύει καί σέ πολλά πράγματα,γιατί ήδη πολλοί κι'έσως καί έγώ έχουν μέν καταδεικνεί τόν έαυτό τους έκλογίκευσαν όμως τήν καταδίκη τους,συμβιβάστηκαν μ'αυτή σάν νά ήταν δεύτερη φύση τους καί ξανάρχισαν νά αίσθάνονται άθωοι.Αυτό θά στεκόταν σάν κατηγορία,δέν παριστάνω καμμία Άγία,ούτε φυσικά όλόκληρη τήν Άγία Οίκογένεια θά πήγαινε πολύ. Όμως καταστρέφοντας κανείς τήν άθωότητα του καταστρέφει καί τίς κατεστημένες αξίες μέ τίς όποιες ταυτίζεται αυτή καί ξεκινά νά βιώσει νέες.Αυτό είναι μία πρώτη άρχή που πρέπει όλοι νά τήν κάνουν.

Η προσπάθεια νά βγεις κατά κάποιο τρόπο λάδι φαίνεται καί στό γεγονός ότι έπιμένεις πώς καί νά μιλάτε ξέρετε καί νά προτείνετε λύσεις,άλλά πώς έγώ δέν σάς άκούω,γιατί τ'αυτιά μου έχουν τοίχους.Μ'αυτό έννοείς πιστεύωμωπώς είμαι τόσο άποξενωμένη από τήν πραγματικότητα,ώστε νά συμβαίνουν πράγματα γύρω μου κι'έγώ νά μνή τά παίρνω χαμπάρι. Όμως άν έγώ έχω άπλώς τοίχους σ'αυτά τί πρέπει νά ύποθέσει κανείς γιά σένα που βρίσκεσαι τόσο άποξενωμένος από τήν ίδια σου τήν έμπειρία καί σοϋ ξεφεύγει ή συνέιδηση της πνευματικής άδελιότητάς μας.

Κι'ή άδελιότητα αυτή,πέρα απ'όλους τούς έξωτερικούς παράγοντες,τήν έγκαίρευση,τά κόμματα, τήν καθημερινή ρουτίνα καί δέν ξέρω τί άλλο,συνίσταται κυρίως στό γεγονός πώς έμεις οί ίδιοι παραιτηθήκαμε εύκολα από τήν δικιά μας γνώμη άπέναντι στην κοινή γνώμη ή τή γνώμη κάποιου σπουδαίου,πολιτικού,άνθρώπου τών γραμμάτων κλπ. Έτσι τό θάρρος του προσωπικού γούστου έχει σέ μεγάλο βαθμό χαθεί.

Άντί τό κάθε τί που γίνεται γύρω μας νά περνάει άπαραίτητα από τό κόσμιο της κρίσης μας κατάντησε νά μνή διαμορφώνουμε γνώμη,άν δέν συμφωνεί μέ αυτά που άκούμε ή διαβάζουμε. Παρ'όλα αυτά δέν πιστεύω πώς είμαστε άνίκανοι νά σκεφθούμε μέ καινούργιο τρόπο,ούτε πώς ύπάρχει στήν Έλλάδα γενικός ξεπεσμός στά πνευματικά θέματα καί σέ διάφορα άλλα τέτοια που λέγονται.Νομίζω άπλως πώς μπορούμε νά ξαναβρούμε τό ρυθμό μας μετά από βαθειά αύτοσυναίσθηση καί συνειδητοποίηση πώς όχι έξωτερικά,άλλά έσωτερικά έρεθίσματα,θά μās οδηγήσουν στή χαμένη άτομικότητά μας. Μίτση Βορίση

Σχέδιο του Λάζαρου Ζήκου

Ν.Δ. 104/13ης/16.8.73, άρθρο 5

"Εν κατεπειγούση περιπτώσει, όταν ο πάσχων είναι επικίνδυνος εις την Δημοσίαν Τάξιν ή προσωπικήν ασφάλειαν των πολιτών ή δι' εαυτόν, δύνανται να αιτήσων την κατόπιν ήτιολογημένης Ιατρικής πιστοποιήσεως άμεσον εισαγωγήν ή διακομιδήν αυτού εις νοσοκομείον ή κλινικήν ψυχικών νόσων ο σύζυγος ή ή σύζυγος, πώς συγγενής έξ αίματος μέχρι β' βαθμού, ο επίτροπος, ο προσωρινός διαχειριστής, ο διευθυντής του νοσοκομείου όπου νοσηλεύεται ή προσήχθη ο πάσχων, ο εισαγγελεύς ή ή 'Αστυνομική 'Αρχή. Η αίτηση υποβάλλεται εις την αρμοδίαν αστυνομική ή εισαγγελική 'Αρχή ή δέ μεταφορά του πάσχοντος στο νοσοκομείο ένεργείται μερζμνη της αστυνομικής 'Αρχής μετ' απόφασιν του Εισαγγελέως."

Μέ λυγα λόγια, όταν θέλετε να ξεφορτωθείτε ένα συγγενή σας για όποιοδήποτε λόγο, τό μόνο πού έχετε να κάνετε είναι να επισκεφθείτε έναν ψυχίατρο, να του ζητήσετε να σάς δώσει μια Βεβαίωση ότι ο συγγενής αυτός είναι επικίνδυνος ψυχασθενής και... άπαλλάσσετε άμέσως άπ' την παρουσία του.

Κι όχι μόνο αυτό, αλλά όταν ο συγγενής σας αυτός τυχαίνει να είναι και γυναίκα, ή Βεβαίωση αυτή καλύπτεται άνετα, μια και λίγο πολύ "όλες οι γυναίκες έχουν ύστερία."

Κάτι τέτοιο κόντεψε να γίνει τελευταία μέ την περίπτωση της Μαίρης Κρητικάκη.

η γυναίκα στον αγώνα

της μαγδας καίικια

ΡΑΣΙΔΑΚΗΣ, ΥΠΗΓΗΤΗΣ:

ΟΛΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΧΟΥΝ ΥΣΤΕΡΙΑ

Στις 22 'Απρίλη δημοσιεύτηκε σέ 'Αθηναϊκή έφημερίδα ή ελδση για την περίπτωση της Μαίρης Κρητικάκη πού κόντεψε να κλειστεί σέ ψυχιατρείο έπειδή ο άντρας της, για να τη χωρίσει και για να μη βγει τό διαζύγιο σέ βάρος του, "έπεισε" τόν ψυχίατρο και ύφηγητή Νικόλαο Ρασιδάκη να του χορηγήσει μια Βεβαίωση πού έλεγε ότι ή Μ. Κρητικάκη είναι ψυχοπαθής και επικίνδυνη για τό περιβάλλον της, έπομένως πρέπει να κλειστεί σέ ψυχιατρείο. (Και όλα αυτά χωρίς να την έξετάσει ο γιατρός). Εύτυχώς ή Κρητικάκη όχι μόνο δεν ήταν ψυχοπαθής, αλλά ήταν αρκετά έξυπνη για να καταλάβει τό παιγνίδι πού παιζόταν σέ βάρος της και να μηνύσει τό γιατρό και τόν άντρα της. Προτού καταθέσει τή μήνυση, και μόλις έμαθε άπ' τούς αστυνομικούς για την ύπαρξη αυτής της Βεβαίωσης, ζήτησε να φέρουν τόν Ρασιδάκη στο τμήμα, όπου άποδείχθηκε πώς δεν την είχε έξετάσει ποτέ, αλλά "καλυπτόταν έξαιτίας του νομοσχεδίου" πού άναφέρεται παραπάνω, έισηγητής του όποιου ήταν ο ίδιος στή διάρκεια της δικατορίας. 'Η Κρητικάκη του ζήτησε να την έξετάσει, πράγμα πού έγινε στο γραφείο του. Όταν όμως του ζήτησε να της δώσει βεβαίωση για την ψυχική της κατάσταση (άφου της είπε ότι είναι "ύγιεινός" στήν αρχή άρνήθηκε να της δώσει, και μετά άπό έπωμνή της βεβαίωσε ότι "πάσχει άπό συμπτωματολογία άγχώδους ύστερίας". 'Υποστήριξε πώς δεν μπορούσε να της δώσει βεβαίωση ότι είναι ύγιής έξαιτίας της προηγούμενης βεβαίωσης πού είχε δώσει στον άντρα της όπου τή χαρακτήριζε σαν ψυχοπαθή, και συμπλήρωσε πώς αυτή του ή γνωμάτευση είχε κάποια βάση μια και "όλες οι γυναίκες πάσχουν άπό ύστερία." Φυσικά, έπειτα άπ' αυτό άκολούθησε ή μήνυση και ή καταδίκη του. Ο Ρασιδάκης άσκησε έφεση (για να συνεχίσει τό "έπιστημονικό" έργο του;) ενώ άναμένεται τώρα ή άπόφαση του 'Εφετείου. Τό περίεργο είναι πώς δεν άναμείχθηκε ο 'Ιατρικός Σύλλογος για να ζητήσει την προσωρινή άφαίρεση της άδειας αυτού του "γιατρού" μέχρι να έκδοθεί ή άπόφαση του 'Εφετείου, μια και τό παράπτωμά του (ή έκδοση βεβαίωσης χωρίς να έξεταστεί ο άσθενής και για τέτοια περίπτωση μάλιστα) είναι αρκετά σοβαρό. Έκτός άν πείστηκε άπ' τή δήλωση του Ρασιδάκη ότι "καλύπτεται" μέ βάση τό παραπάνω νομοθετικό διάταγμα.

Τό άλλο περίεργο είναι πώς δε βρέθηκε κανένας γιατρός (άντρας ή γυναίκα) για να άντικρούσει τόν ίσχυρισμό του Ρασιδάκη περί "γυναικείας ύστερίας" παρόλο πού υπάρχουν δηλωμένοι 1400 ψυχίατροι στήν 'Ελλάδα, χωρίς οι ψυχολόγοι. Αυτή ή ύπόθεση της Κρητικάκη δεν είναι μια άπλή οίκογενειακή ύπόθεση, αλλά παίρνει κοινωνικές διαστάσεις. Ο γιατρός (ψυχίατρος) πού έκδίδει πιστοποιητικά έρήμην του άτόμου πού για λογαριασμό του έκδίδεται τό πιστοποιητικό, παραβιάζει την προσωπικότητά του, και ύποβιβάζοντας μάλιστα τήν δικαστική αρχή γίνεται (διαίτερα επικίνδυνος. Αντί να ένεργεί για τό όφελος του "άσθενή" του, όπως ύποτίθεται ότι πρέπει να κάνει, στρέφεται έναντίον του. 'Αξίζει λοιπόν μια κάποια συζήτηση, έπειδή οι έπιπτώσεις και της "ψυχιατρικής" δήλωσης του Ρασιδάκη και του νομοσχεδίου είναι αρκετά σοβαρές.

Σύμφωνα μέ τόν Ρασιδάκη, και τό νομοσχέδιο, δύο συγγενείς μας μ' έναν ψυχίατρο, μπορούν όποτε θέλουν να μας κλείσουν στο ψυχιατρείο. Τό μόνο πού χρειάζεται είναι ή σχετική βεβαίωση του ψυχίατρο πού χορηγείται και όταν ο μέλλον ψυχασθενής άρνείται να έξεταστεί, φτάνει να τό ζητήσουν οι συγγενείς. Δηλαδή, μπρός γκρεμός και πίσω ρέμα. Μια και ο γιατρός πού δίνει τή βεβαίωση μπορεί να είναι ένας όποιοσδήποτε ψυχίατρος κι όχι άτομο πού όρίζει μια συγκεκριμένη 'Αρχή (π.χ. Δικαστική) - άν και γι' αυτή την περίπτωση άκόμα θά μπορούσε να φέρε κανείς άντιρρήσεις, σέ σχέση πάντα μέ τό νομοσχέδιο - κι έπομένως δεν ύπάρχει καμμία, έστω τυπική, έγγυηση για τό άδιάβλητο της γνωμάτευσής του, τό "θύμα" μιας συγγενικο-ιατρικής σκευωρίας σαν αυτή της Κρητικάκη, είναι σχεδόν άδύνατο να τή γλυτώσει. Και οι λόγοι δεν είναι άπαραίτητο να είναι πάντα λόγοι διαζυγίου. Γνωστή είναι ή περίπτωση του Τάκη Βόγλη. Για λόγους περιουσιακούς, οι συγγενείς του κατόρθωσαν να πόν κλείσουν στήν κλινική "Γαλήνη" της Κηφισιάς. Ο Βόγλης τούς έκανε μήνυση, κέρδισε την άπόφαση, και κατάφερε να βγει άπ' την κλινική, για να κλειστεί πάλι μέσα όταν οι συγγενείς του έκαναν έφεση, παρουσιάζοντας γνωμάτευση άπό δεύτερο ψυχίατρο για την κατάσταση του. Κερδίζει και την 'Εφεση,

αλλά εκείνοι μέ γνωμάτευση τρίτου ψυχίατρο πτυχαίνουν να τόν κλείσουν για τρίτη φορά στή "Γαλήνη" όπου, μη άντέχοντας άλλο, και έχοντας τάλαιπωρηθεί άπ' τή διαμονή του εκεί, σέ συνδυασμό μέ τήν άνάλογη θεραπεία, αυτοκτονεί τό 1972. Σημείωση: Κανένα άπ' τούς γιατρούς πού τόν είχε χαρακτηρίσει ψυχοπαθή, χωρίς να έχει τίποτα, δεν διώχθηκε ποτέ. Και φυσικά δεν έκανε τίποτα ούτε ο 'Ιατρικός Σύλλογος, πράγμα πού μας κάνει ν' άναρωτιόμαστε καμμία φορά για τό πώς αφήνει να σχηματίζεται ή έντύπωση για την άκρα συντηρητικότητα και αντιδραστικότητα της λειτουργίας του, και όταν γιατροί αφήνονται άτιμώρητοι σέ τέτοιες περιπτώσεις, και όταν αφήνονται να εισηγούνται νομοσχέδια όπως τό παραπάνω, πού σέ τελευταία άνάκληση στρέφονται κατά του άσθενή τους. Γκρεμός και ρέμα λοιπόν. Λύση δεν ύπάρχει. Η πηγαίνεις στον ψυχίατρο και άποδέχεσαι έπ' όσημα τόν χαρακτηρισμό του ψυχασθενή (πράγμα πού μπορεί να είναι άναπόφευχτο) ή τόν έπωμίζεις άτσι κι άλλιώς άρνούμενος να πς. Και στίς δύο περιπτώσεις ή γνωμάτευση βγαίνει σέ βάρος σου και καταλήγει στο ψυχιατρείο. Ο άκούσιος έγκλεισμός σέ ψυχιατρείο έπιβάλλει την πιό άσπληνη ποινή πού μπορεί να δεχτεί ένα άτομο (πέρα ίσως άπ' την άφαίρεση της ζωής του) την άπώλεια της έλευθερίας του πρώτα άπ' όλα, κι έπειτα, όλες τις άλλες έπιπτώσεις του έγκλεισμού σ' ένα τέτοιο περιβάλλον. Είναι γνωστή ή αντιμετώπιση των άσθενών καθώς και τό γεγονός πώς ή άπώλεια της έλευθερίας είναι άπόλυτη μια και στιγματίζονται σά μη υπεύθυνα για τις πράξεις τους άτομα, δηλαδή, λίγο πολύ ύπάνθρωποι. Αυτή ή άπόλυτη άπώλεια της έλευθερίας φανερώνεται κι άπ' τό γεγονός πώς ένας άσθενής χρειάζεται να δώσει τή συγκατάθεση του για όποιαδήποτε έπέμβαση πάνω στο σώμα του, ενώ αυτό δεν ίσχύει για τόν ψυχασθενή. 'Επειτα, αυτός ο έγκλεισμός μπορεί να γίνει άπεριόριστος, γιατί άν δεν προλάβεις να άντιδράσεις προτού κλειστείς - και συνήθως δεν προλαβαίνεις - είναι αρκετά δύσκολο μετά να πείσεις για τήν ψυχική ίσορροπία σου, και μπορεί να μην είσαι σέ θέση να τό κάνεις, (δύσως έπειτα άπό περιόδους "θεραπείας". Κι άν ένας δικαστικός άγώνας για τήν

άνατροπή της Ιατρικής γνωμάτευσης είναι περιπετειώδης (δίκες, έφέσεις, πάλι δίκες, κτλ., γιατί οι "δικοί σου" μπορεί να παρουσιάζουν συνέχεια γνωματεύσεις) κι έσύ μπαίνοντας στο ψυχιατρείο, ή έμφάνιση της παράνοιας ή κάποιο άλλο συμπτώματος είναι συχνά, άναπόφευκτη. Σ' αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις (καθώς και σ' έκείνες πού ο κατηγορούμενος στο δικαστήριο ζητά την άπαλλαγή του για ένα έγκλημα, άδίκημα κτλ. μέ αίτιολογία την ψυχική άστάθεια ή κάτι παρόμοιο), συμβαίνει ή δικαστική 'Αρχή (τό δικαστήριο ή ο εισαγγελέας) να ύποβιβάζει, έστω και προσωρινά, τό πρόβλημα άπό νομικό/ήθικό σέ Ιατρικό (και ειδικότερα, ψυχιατρικό). Η ψυχιατρική γνωμάτευση, δηλαδή, άποκτά τεράστιο κύρος. Τό πού στηρίζεται όμως, είναι άλλο θέμα. Ο Ρασιδάκης βεβαίωσε πώς ή Κρητικάκη έπασχε άπό ψυχικό νόσημα πού την καθιστούσε επικίνδυνη, χωρίς να αίτιολογεί αυτή του τή γνωμάτευση και χωρίς να χρειάζεται μια τέτοια αίτιολογία, άφου ο εισαγγελέας έδωσε, βασιζόμενος σ' αυτήν, την άδεια για τή σύλληψή της. Άλλωστε τό κριτήριο γι' αυτές τις περιπτώσεις είναι αρκετά έλαστικά και αυθαίρετα και όποιοδήποτε δεν προφυλάσσουν καθόλου τόν "άσθενή" άπό πιθανά σφάλματα και τάλαιπωρίες μέχρι ν' άποδειχθεί (άν άποδειχθεί) ή άθωότητά του. Άλλωστε, μια τέτοια άπόδειξη μπορεί να μην έχει, σέ τελευταία άνάκληση, κανένα κύρος μια και όποιαδήποτε νέα γνωμάτευση άλλου γιατρού βάζει σέ κίνηση πάλι την δηλ διαδικασία και ο φαύλος κύκλος διαωνίζεται. 'Επαναλαμβάνω: τό νομοσχέδιο αυτό πού δίνει τή δυνατότητα σ' έναν όποιοδήποτε ψυχίατρο να ύποκαταστήσει τό δικαστήριο είναι χουντικό και έξαιτίας του περιεχομένου του και έξαιτίας της έποχής σύνθεσής του. Μέσα σ' αυτά τά τέσσερα χρόνια έπρεπε ή να είχε καταργηθεί ή να είχε τροποποιηθεί, όταν μάλιστα δεκάδες άπ' τούς βουλευτές είναι και γιατροί. Στην 'Αθήνα ύπάρχουν 15 τόσα γυναίκετα σωματεία και χωρίς άπ' αυτά ύπάρχουν και οι γυναίκες ψυχίατροι, γιατροί και ψυχολόγοι. Πέρασαν τρεις μήνες άπ' τό δημοσίευμα της έφημερίδας και δεν παρουσιάστηκε ούτε μια διαμαρτυρία για τήν "έπιστημονική" δήλωση του

Ρασιδάνη πώς "δλες οι γυναίκες είναι αδερφικές." Τί συμβαίνει, παραδέχονται και αυτές μαζί με όλους τους άλλους πώς ο μισός πληθυσμός της Γης είναι νευρωτικός-ψυχασθενής-άνευθυνος-έπικίνδυνος; Πώς και οι ίδιες είναι έτσι; Τά γυναίκα σκαρτερά τι περιμένουν, να κλείνουν οι γυναίκες στα ψυχιατρεία, όπως κινδυνεύει να γίνεται με την ύπαρξη ενός τέτοιου νομοσχεδίου, σαν "άρρωστες" και μετά να φωνάζουν για να τις βγάλουν έξω και να διαμαρτύρονται για το "αδίκημα"; Αυτό θυμίζει το ανέκδοτο με τις κυρίες που κουρεύουν τα σκυλάκια και μετά τους πλέκουν μάλλινα πουλόβερ για να μην κρυώνουν!

Η γνώμη του Ρασιδάνη για το γυναικείο φύλο εκφράζει την τελευταία λέξη στο χώρο των δικαιολογιών για τη διατήρηση του καθιερωμένου γυναικείου ρόλου, ή για την απόκρουση της προσπάθειας των γυναικών να ξεφύγουν απ' αυτό το ρόλο. Υπεύθυνος είναι για άλλη μια φορά ο Φρόντ και η θεωρία του για τη γυναικεία σεξουαλικότητα ή για τη θηλυκότητα, που θέλει τη γυναίκα υποταγμένη, παθητική (μη-δραστική), περιοριζόμενη στο ρόλο της μητέρας και της τρυφερής συζύγου. Όποιαδήποτε απόκλιση απ' αυτό τον προκαθορισμένο ρόλο σήμαινε έλλειψη προσαρμογής στο ρόλο τους, ζήλεια για το ρόλο του άντρα, ακόμα και μίσος για το γυναικείο φύλο εξαιτίας της αναγνώρισης της κατωτέρας του (σε σχέση πάντα με το αντρικό). Τέτοιες αποκλίσεις, ακόμα και η επιθυμία για ευχαρίστηση απ' τη σεξουαλική πράξη, αποτελούσαν εκδήλωση ύστερίας, μη ξεπεράσματος του ολβιόδελου συμπλέγματος ή νεύρωσης.

Οι επιπτώσεις αυτής της θεωρίας ήταν τεράστιες και ακόμα τις πληρώνουμε. Ήπρηξε μια εποχή που στην Αμερική-όπου ένα διάστημα είχε επικρατήσει πρόγνμη φροϋδική "ύστερία"-όποια γυναίκα εκδήλωνε τη δυσαρέσκεια της για το μονότονο ρόλο της νοικοκυράς που ήταν υποχρεωμένη να παίζει, ή, σε μια προσπάθεια να ξεφύγει απ' τη μονοτονία ή την καθημερινότητα, θυοθετούσε έναν κάπως διαφορετικό τρόπο ζωής κινδύνευε να χαρακτηριστεί "άρρωστη", ύστερική.

Άλλωστε αυτή η έντυπωση επικρατούσε και πριν απ' τον Φρόντ. Ο ίδιος την έθεσε σε μια πιο επιστημονική βάση. Φυσικά, μια τέτοια έντυπωση σήμερα δεν επικρατεί σ' όλους τους ψυχιατρικούς και ψυχολογικούς κύκλους, μ' εξαίρεση ίσως τους αστηρά φροϋδικούς. Οι σημερινές φεμινίστριες και όσες αγωνίζονται για το δικαίωμα της γυναίκας να ξεφύγει από προκαθορισμένα πλαίσια δεν κινδυνεύουν να χαρακτηριστούν νευρωτικές, όπως γινόταν πριν είκοσι χρόνια, και σήμερα σε πολύ περιορισμένο κύκλο. Η άμφισβητηση των σεξουαλικών ρόλων έχει φτάσει στο αποκορύφωμα, και όλη σχεδόν η θεωρία της θηλυκότητας έχει ανατραπεί.

Και παρουσιάζεται ο Ρασιδάνης σαν σύγχρονος επιστήμονας να κάνει τέτοιες δηλώσεις, που είναι διπλά λαθεμένες. Και επειδή δεν ισχύουν πιά, και επειδή ο Φρόντ δεν είπε ποτέ ότι δλες οι γυναίκες είναι ύστερικές. Μόνο που ο Ρασιδάνης δεν είναι ένας τυχαίος άφελής άρσενικός, αλλά ένας επιστήμονας που όχι μόνο "θεραπεύει" άτομα στο γραφείο του, και πιθανά και νοικοκυρές που τυχόν να υποφέρουν από μελεγχολία εξαιτίας της μονοτονίας της ζωής τους και της μη-ολοκληρώσεως της προσωπικότητάς τους, αλλά σαν ύφηγητής μεταδίδει τέτοιες απόψεις στους φοιτητές του. Τό αν αυτό τις αποδέχονται ή όχι δεν ενδιαφέρει, ενδιαφέρει το ότι πιθανόν να τις μεταδίδει και μάλιστα από τη θέση της "αυθεντίας", τη θέση που έχει κύρος.

Τελειώνοντας θα ήθελα να τονίσω για άλλη μια φορά τη σημασία της ακύρωσης ή τροποποίησης του νομοσχεδίου και την ανάγκη τιμωρίας του Ρασιδάνη, αν όχι για τίποτα άλλο, για την ελπίση του

ο Νίκος Μπαλής

Η "υπόθεση" σύλληψης του Νίκου Μπαλ, ως φυγόδικου και φυγό-ποινου έχει τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα μιας ασφαλίστικης σκευωρίας, που ξαναεφαρμόστηκε -όχι με τόση επιτυχία- στην περίπτωση Γιάννη Φελέκη και εφαρμόζεται πανομοιότυπη σε ποινικούς, (μικροκλέφτες, νταβατζήδες, σωματέμπορους και άλλους άπατεωνες). Κρατάν οι αστυνομικοί στα χέρια τους μιάν ανεκτέλεστη απόφαση δικαστηρίου, και παράλληλα "κρατάν" οι δικαστές και τον υποψήφιο για φυλακή (έκτιση της ποινής του), για... πληροφοριοδότη...

Ο Νίκος Μπαλής λοιπόν... αγνώστου διαμονής... πάντοτε φυσικά κατά την άποψη των δικαστικών Αρχών... Και για όσους δεν ξέρουν, συνελήφθηκε -όχι σπύτι του- αλλά στο έστιάτορι, την ώρα που έτρωγε. Φαντάζομαι, δεκάδες μυστικοί αστυνομικοί (σκέψου χαφιέδες) "χτένιζαν" τις περιοχές Εξαρχείων-Νεαπόλεως έχοντας μάλι στα και την περιγραφή -αν όχι τη φωτογραφία- του... καταζητούμενου Νίκου Μπαλ...

Έντωμεταξύ, ο "καταζητούμενος" εν αγνοία και... άθωοτητα-των δικαστικών Αρχών, είχε συλληφθεί απ' τη μονοτονία ή την καθημερινότητα, θυοθετούσε έναν κάπως διαφορετικό τρόπο ζωής κινδύνευε να χαρακτηριστεί "άρρωστη", ύστερική. Άλλωστε αυτή η έντυπωση επικρατούσε και πριν απ' τον Φρόντ. Ο ίδιος την έθεσε σε μια πιο επιστημονική βάση. Φυσικά, μια τέτοια έντυπωση σήμερα δεν επικρατεί σ' όλους τους ψυχιατρικούς και ψυχολογικούς κύκλους, μ' εξαίρεση ίσως τους αστηρά φροϋδικούς. Οι σημερινές φεμινίστριες και όσες αγωνίζονται για το δικαίωμα της γυναίκας να ξεφύγει από προκαθορισμένα πλαίσια δεν κινδυνεύουν να χαρακτηριστούν νευρωτικές, όπως γινόταν πριν είκοσι χρόνια, και σήμερα σε πολύ περιορισμένο κύκλο. Η άμφισβητηση των σεξουαλικών ρόλων έχει φτάσει στο αποκορύφωμα, και όλη σχεδόν η θεωρία της θηλυκότητας έχει ανατραπεί.

Και παρουσιάζεται ο Ρασιδάνης σαν σύγχρονος επιστήμονας να κάνει τέτοιες δηλώσεις, που είναι διπλά λαθεμένες. Και επειδή δεν ισχύουν πιά, και επειδή ο Φρόντ δεν είπε ποτέ ότι δλες οι γυναίκες είναι ύστερικές. Μόνο που ο Ρασιδάνης δεν είναι ένας τυχαίος άφελής άρσενικός, αλλά ένας επιστήμονας που όχι μόνο "θεραπεύει" άτομα στο γραφείο του, και πιθανά και νοικοκυρές που τυχόν να υποφέρουν από μελεγχολία εξαιτίας της μονοτονίας της ζωής τους και της μη-ολοκληρώσεως της προσωπικότητάς τους, αλλά σαν ύφηγητής μεταδίδει τέτοιες απόψεις στους φοιτητές του. Τό αν αυτό τις αποδέχονται ή όχι δεν ενδιαφέρει, ενδιαφέρει το ότι πιθανόν να τις μεταδίδει και μάλιστα από τη θέση της "αυθεντίας", τη θέση που έχει κύρος.

νομοσχεδίου που επικαλείται κιόλας. Διατηρούμε μόνο λίγες επιφυλάξεις σχετικά με το κατά πόσο θα δεχτούν και τα αντί-πολιτευόμενα κόμματα την ακύρωση ή τροποποίηση του νομοσχεδίου, ιδίως τα κόμματα που κομμουνιστικό κόμμα, μια και στη Ρωσία, η προστασία του ατόμου απ' την οποιαδήποτε ψυχιατρική καταπίεση είναι σχεδόν ανύπαρκτη και μόνο η αντίθεση γι' αυτό το καθεστώς αποτελεί γνωμάτευση για τη μη ψυχική υγεία του ατόμου.

ΜΑΓΔΑ ΧΑΛΙΚΙΑ

μια χαρακτηριστική περιπτωση ασφαλιτικής σκευωρίας

Για την... κυκλοφορία, πριν από τριάντα χρόνια ένας... αναρχικού εντύπου "υπό διττήν έννοια", σε συλλαμβάνουν μετά από μια συνοπτική διαδικασία έρήμην, και σε οδηγούν από την Γενική Ασφάλεια στα δικαστήρια δε μένο με άλυσίδες... κι ύστερα γράφει

νομότυπα πλοκάμια του. Ίδεολόγοι αναρχικοί και αντίεξουσιαστές σαν τον Νίκο Μπαλ ή έπρεπε να είναι απόλυτα έλευθεροι και όχι να πεδικλώνονται με τα ίδια μέσα που αντιμετωπίζονται (κατά την Αστυνομία) σαν "έγκληματες του Κοινού Ποινικού Δικαίου".

ΟΤΑΝ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ
ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΕΙ ΜΕ ΤΑ ΕΝΤΕ-
ΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟ-
ΚΡΑΤΗ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΘΑ
ΕΥΤΥΧΗΣΕΙ.

ΤΕΥΧΟΣ 436, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1976, ΔΡΧ. 20, ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΚΑΕΥΤΕ ΤΗΝ.

τό Σύνταγμα: Ο τύπος είναι έλευθερος... και σου λένε ότι... ή ιδεολογία δεν διώκεται στην χώρα μας... το λίκνο του πολιτισμού. Φυσικά ο Νίκος Μπαλς -σκόπιμα μέσα τώρα φυλακισμένος, του έχουν απορρίψει και την προσφυγή του για ακύρωση της διαδικασίας της έρήμην δίκης του, θα κάνει έφεση -αν και αυτή γίνει δεκτή- που θα έκδικαστεί περί τα τέλη του Σεπτεμβρίου...

Ο Νίκος Μπαλς, ξεκίνησε σαν ήθοποιός του Άνοιχτου Θεάτρου του Γιώργου Μιχαηλίδη πριν από όκτα χρόνια και είχε την επιμέλεια της ύλης του όμόνυμου περιοδικού που κυκλοφορούσε μέσα στη χούντα: ΑΝΟΙΧΤΟ ΘΕΑΤΡΟ. Μετά εγκατέλειψε την ήθοποιία και εργάστηκε για λίγο καιρό-μέσα στη χούντα πάντα-στis εκδόσεις ΝΕΟΙ ΣΤΟΧΟΙ. Μετά στη Διεθνή Βιβλιοθήκη, όπου έκανε πολλές και σωστές μεταφράσεις. Παράλληλα εξέδωσε το πρώτο τεύχος του ΟΤΑΝ και μετάφραζε ή είχε την επιμέλεια στis σειρές των Έκδόσεων ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, Παιδαγωγική και Αντιψυχιατρική. Μαζί με την Ιουλία Ραλ λίσδη μετάφρασαν τούς ΚΟΜΠΟΥΣ του Ρόλλαντ Λαίγκ, που άργότερα κυκλοφόρησαν και στis εκδόσεις ΑΚΜΩΝ, όπου είχε εργαστεί για την δημοσίευση των εκδόσεων ΑΚΜΩΝ μαζί με τούς Άγγελο Μαστοράκη, Μάνια Τεγοπούλου, Εύγένιο Άρανίση. Ενδιάμεσα μετάφρασε για λογαριασμό των Έκδόσεων ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ τούς ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ του Τζαίμς Τζόλ. Κυκλοφόρησε άλλα δύο ΟΤΑΝ, για την εκπαίδευση το ένα.

Πρόσφατα, πριν από ένα μήνα κυκλοφόρησε το περιοδικό Για τον ΕΛΕΥΘΕΡΙΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ. Πρότυπο αγωνιστή ιδεολόγου, άνθρωπου που δίνει τα πάντα για την απελευθέρωση των νέων από τα δεσμά της εξουσιαστικής κοινωνίας που ζούμε, σήμερα είναι για δεύτερη φορά στη φυλακή, όπου το αστυνομικό και δικαστικό κατεστημένο τον ενέπλεξε στα

διαμαρτύρομαι και ενώνω την οργή μου με όλους αυτούς που εξοργίστηκαν όταν έμαθαν για τον τρόπο καταδίκης και συλλήψεως του Μπαλ.

Μέχρι τώρα διάφορες, αντίεξουσιαστικές και άριστερικές ομάδες αντιμετώπισαν τα άστυνομικά όργανα -έκει που έπρεπε, κι όταν ήρθαν σε σύγκρουση- με ανθρώπινα και ήπια μέτρα. Οι ανέντιμοι τρόποι, δημιουργούν προηγούμενο που κανείς δεν μπορεί να υπολογίσει ποιές συνέπειες μπορεί να έχει. Και φυσικά δεν μιλάμε για τούς κατώτατους άστυφύλακες που εκτελούν διαταγές αλλά για κείνους που εξυφαίνουν αυτού του τύπου τis δικαστικονομοτυπικές διαδικασίες, σε βάρος ιδεολόγων και τίμιων αγωνιστών, που παρουσιάζονται στη σκηνή με τόνομά τους και την διεύθυνσή τους...

Όσο για την κυκλοφορία μιας προκήρυξης, ιδιόγραφης, που έφερε την επωνυμία: "ΠΕΤΡΟΒΟΛΗΤΗΣ", που ισχυρίζεται ότι... ενώ βρίσκονται "μέσα" κι άλλοι αγωνιστές δίνεται μια εξαίρεση και προτίμηση για δημοσιότητα, της περιπτώσεως του Νίκου Μπαλ, πέρα από τον δόλιο προσωπικό τόνο που έχει αυτό η ώρα ή κυκλοφορία μιας τέτοιας προκήρυξης, διαφεύγει σκόπιμα από τόν... Περιορίζεται, ότι ο ίδιος ποτέ δεν τόλμησε να βάλει το όνομά του κάτω από τα κείμενά του, κι ότι η υπόθεση εμπλοκής του Μπαλ αποτελεί "θέμα ξεμπροστιάσματος", για να μη βρεθούμε ξαφνικά όλοι... καταδικασμένοι έρημην, μια που έχει αποδειχτεί ότι οι συχνές "ανοικτές" δίκες δεν συμφέρουν το αστυνομικό κατεστημένο, γιατί στis 9 στis 10 φορές αθωώνονται και παράλληλα ξεσηκώνονται και οι ξένοι κι έλληνες αγωνιστές καθηγητές και λοιποί αντίεξουσιαστές ώστε να δημιουργούν δυσχέρειες στην Καραμανλική πολιτική της "δηθεν" δημοκρατικής Ευρωπαϊκής Κοινοτήτας και άλλα παραμύθια. ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

Notes for press Article

ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

Στέλιο Λαζάρου Ζήκου

Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΚΕΨΗ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ Η ΞΥΝΙΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

...ή αυτοκριτική είναι ότι
ή ξυνίλα για τό στομάχι...

Από την εποχή που ο Νάρκισσος
είδε τον εαυτό του στο νερό
της λίμνης, κι έφευρέθηκε ο
καθρέφτης, από κείνη την εποχή
άρχισε ουσιαστικά ένας έγω-
κεντρικός αντικατοπτρισμός που
εξελίχτηκε μετέπειτα στην...
αυτοκριτική.

Βλέπεις τον ένα στο δρόμο, και
τό πρώτο πράμα που σε ρωτά
είναι:

— Πόσα αντίτυπα πουλάς;

Και τό δεύτερο:

— Βγάζετε τίποτα από τό ΙΔΕΟ-
ΔΡΟΜΙΟ;

Γιατί γίνονται αυτές οι
ερωτήσεις και πιά πολύ γιατί
δέν γίνεται κάποια άλλη
ερώτηση, όπως:

— Είσαι ευχαριστημένος από την
εύαισθησία των αναγνωστών του
ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟΥ-κι' ακόμα- τί αντα-
πόκριση έχει στον "χώρο" που
άπευθύνεσαι;

Αλλά για ποιόν "χώρο" μιλάμε;
Μήπως για τους αναρχικούς (δ-
πως πολύ αδιαίρετα κάποιοι
ανεύθυνος αναγνώστες, θα μπορού-
σε να πεί). Μήπως για τους
αντιεξουσιαστές, τους αδέσμευ-
τους, τους ελευθεροσυμβουλια-
κούς, τους σοσιαλιστοβαρβαρισ-
τές, τους σιτουασιονίστες και
γενικά τους άπελευθερούς ή
ελευθερωμένους από τά πρώην
δεσμά του... κόματος;..

Έξ άλλου όταν μιλάμε για
"χώρο", έννοούμε μία μάζα
ανθρώπων -κυρίως νέων σε ήλι-
κία- που έχουν μία "σταθερή"
ιδεολογία, κατευθύνσεις με
συνείπεια (δχι του τύπου της
"συνεπούς άριστ...), ένω στον
"χώρο" που τό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ
άπευθύνεται δέν υπάρχουν
τέτοια "σταθερά" φαινόμενα κι'
ένδειξεις.

Οί νέοι -στην ηλικία- αναγνώ-
στες δέν είναι σταθεροί και
δέν άνήκουν περισσότερο από
5-12 μήνες σ' αυτούς τους
"χώρους".

Ένώ πάλι αυτοί που είναι με
κάποια ιδεολογική κάλυψη στους
"χώρους" αυτούς δέν διαβάζουν
περιοδικά σάν τό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ.
Προτιμούν ξένα περιοδικά, ανά-
λογα, όπως τό Όπεν Ρόαντ ή τό
Ζήρο, τον Γκνύ Ντεμπόρ ή τον
Ρόλαντ Μπάρτ, γιατί υπάρχει ή
έντύπωση ότι σ' αυτά τά έντυπα
και τους συγγραφείς, θα βρούν
μεγαλύτερη... αυθεντικότητα.
Φυσικά, τό θέμα της... αυθεντι-
κότητας, τό συναντάμε και
σε τους αναγνώστες που αγοράζουν
μαζί με τ' άλλα περιοδικά και
τό δικό μας έντυπο.

Γιά μένα ο άκαθόριστος ιδεο-
λογικός χώρος, που άνήκουν οι
πιά πολλοί από τους αναγνώστες
μας, είναι και ο σωστός χώρος
κι' εκεί ίσως μπορεί νά υπάρξει
κάποια αυθεντικότητα. Κι' αυτό
συμπεραίνεται από τό περιεχό-
με των πιά πολλών γραμμάτων
που λαβαίνουμε, αλλά κι' από την
σνομπίστικη αντιμετώπιση όλων
σχεδόν, των όπαδών των νεο-
κουλτουριάρικων ρευμάτων των
σιτουασιονιστών, καθώς κι' αυτών
που πιστεύουν ότι είναι "πουροί"
αναρχικοί.

Προσωπικά θα ήθελα νά μάς
διαβάλουν και νά μάς βρίζουν,
όπως γίνεται με τους στενο-
κέφαλους όπαδούς του ΕΚΚΕ και
μέ τά "παιδιά του θεού", παρά
νά μάς σνομπάρουν, κι' όταν τους
τύχει μία ανάγκη- αυτοπροβολής
τους (μέσα από καταδίκες άλλων
όπαδών), και μάς δίνουν κανένα
κείμενο νά είναι... γεμάτο
τσιτά, άκαταλαβίστικο και
διανοουμενίστικο μέχρι
ξεράσματος (βλέπε κείμενο Νίκου
Σαχπαζίδη, Ιδεοδρόμιο Νο 8).
Σέ μία κοινωνία, όπως έχει
διαμορφωθεί ή ελληνική, με τόσες
περιεσφιγμένες προδιαγραφές
για αναζήτηση αυθεντικότητας
κι' ελευθερίας, με μία παιδεία
που σ' άλυσσοδένει στο άρμα
του άμερικανοκαπιταλιστικού
τρόπου ζωής-δράσης-σκέψης,
όπου την φόλα της μικροϊδιο-
κτησίας την έφαγε και δέν
την ξέρασε ακόμα ή άριστερά,
ένα σύστημα που δέν άφήνει
περιθώρια άπελευθέρωσης, παρά
μόνο με την αυτοκτονία, τό μόνο
μέσο επικοινωνίας με την...
πολυπόθητη αυθεντικότητα, είναι
τό έντυπο, τό βιβλίο, ή φυλλάδα
κι' ή προκήρυξη. Μέσα σ' αυτά
υπάρχει κι' ή έκτόνωση, ή άπελευ-
θέρωση, ή ανάγκη πληρωφόρησης
και τέλος ή ίδια υποκατάστατη,
ή παιδεία. Η παιδεία αυτή είναι
ή προσφέρεται σάν ένας ιδεολο-
γικός έμβολιασμός, έντελώς
άποκομμένα από την γενική συμ-
περιφορά του περίγυρό μας.
Δηλαδή της οίκογένειας μας, του
τρόπου που μεγαλώσαμε και
άσχετη μ' αυτά που... σπουδάσαμε.

Έχουμε αντιμετώπισει δοτά προ-
βλήματα, και τά θεωρητικά που
υπάρχουν στα βιβλία του αντι-
εξουσιαστικού χώρου, είναι σάν
παράδεισους ιδέες, αλλά χωρίς
έφαρμογή, άφου τά περισσότερα
είναι γραμμένα από τό 1930 και
πρώ, και τά καινούργια είναι
φορτωμένα μ' έναν Μάη 68, ή τους
άμερικάνους άμφισβητίες μέχρι
τό 1967.

Έτσι ο μαναδικός στοχασμός
βγαίνει από τά 30 ως 50 βιβλία
που κυκλοφορούν στα ελληνικά
(πολλά από τά όποια είναι
μάλιστα έξαντλημένα) κι' από
μερικά περιοδικά. Η έφημερίδα
και τ' άλλα αναγνώσιμα κείμενα
(όταν διαβάζονται) είναι για
μία ξώπευση πληρωφόρησης.

Στην άσφυκτικά περιορισμένη
κοινωνία που ζούμε τά βιβλία
αυτά και τά έντυπα, δέν
μπορούν νά δημιουργήσουν μιά
"έπανάδραση".

Γιά μένα τά βιβλία και τά έντυ-
πα, που άπευθύνονται στον χώρο
που κινείται ιδεολογικά σέ
αντιεξουσιαστικές νόρμες, άπο-
τελούν κι' αυτά ένα καλό ιδεολο-
γικό "χωνευτικό" της ήδη έκφρα-
σμένης παρέκκλισής μας από τις
μελετημένες γραμμές της οργανω-
μένης ή της προ-οργανωμένης
κοινωνίας που ζούμε, και από
τις δηλητηριώδεις γραμμές που
έκτοξέουν τά κόμματα και οι
νεολαΐες τους.

ο Νίκος Ζής, τό παράτησε
άφου άγωνίστηκε ενάντια στο
σκηνοθετικό κατεστημένο

Η αναζήτηση της αυθεντικότητας
μπορεί νά είναι πιά σωστά τοπο-
θετημένη σ' έναν γνήσιο βοσκό
της Αίτωλοακαρνανίας, που παρά-
τησε τό σχολείο κι' ανέβηκε στα
όρεινά μαντριά, κι' άπ' εκεί στο-
χάζεται, μαλακίζεται, κι' άνακαλύ-
πτει τη ζωή, μέσα από τά πηδήμα-
τα των ζώων, από τό φέγγαρι, από
τις κατεγίδες και τ' άλλα στοι-

χεία της φύσης, από την ίσχύ
του δυνατό ζώου και την έπιβο-
λή του πάνω σ' άλλα τ' άδύνατα,
παρά από ένα καλομελετημένο
αντιεξουσιαστή, που άναζητά την
αυθεντικότητα μέσα στα βιβλία
του "Ακίωνα, και στα χιλιοειπω-
μένα συμπεράσματα των Γάλλων
κινηματιών νεο-καταναλωτικών
συγγραφέων και μέσα στους προ-
λόγους του Εύγενίου Άρανίτση.
Έξ άλλου για τους πιά πολλούς
νέους "ή κρίση" τους, για έπιλο-
γή ζωής, τίς πιά πολλές φορές
-όταν έκδηλώνεται- είναι άνυπό-
φορα περιορισμένη και π ρ ο -
σ ω π ι κ ή, που περιέχει όλα
τά γνωρίσματα των 30 ως 50
βιβλίων που άναφέραμε, ταυτισμέ-
να με τό άγχος των καιρών, που
τις περισσότερες φορές, τά άγχη
αυτά άναγνωρίζονται από
τις παρακάτω αίτίες:

— Διαφωνία με τό οίκογενειακό
περιβάλλον για θέματα έπαγγελ-
ματικού προσανατολισμού.

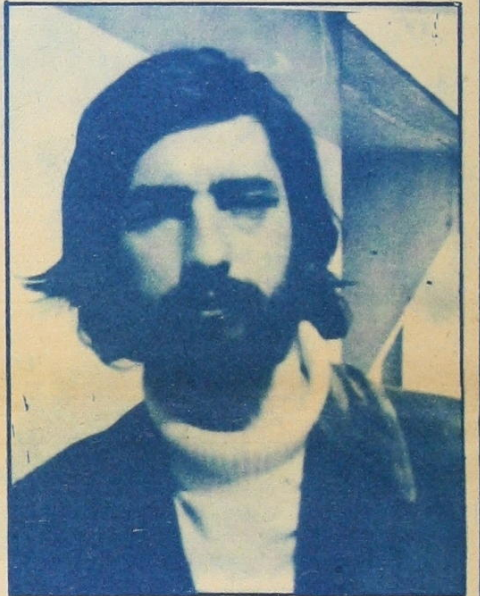
— Άγχος για πιθανή άποτυχία,
ή από την άποτυχία στίς είσα-
γωγικές σέ άνώτερη πανεπιστημι-
ακή σχολή.

— Σοβαρό άγχος από την έπερχό-
μενη στρατιωτική θητεία.

— Γενικότερη άγωνία μιάς άμφί-
βολης σεξουαλικής τακτοποίησης
σέ συνδυασμό μιάς οίκονομικής
άνέχειας, λόγω (πολύ σωστής για
μένα) άπραγίας.

Βασικές -σχεδόν αυτόματες- έκδη-
λώσεις που μπορούν νά υποκατα-
τήσουν προσωρινά αυτή την δύσ-
κολη έποχή, είναι:

— Προσάρτηση στο χώρο των
Έξαρχείων.

ο Νικόλας "Άσιμος",
άντιστέκεται στή μεγάλη
δημοσιότητα, παρ' όδες τις ιδεο-
λογικές και οίκονομικές
αντιξοότητες

— Άνάγκη πολλών βιβλίων, προ-
κληΰσεων, που έκδόθηκαν ή και
που έκδίδονται.
(σέ πολλές περιπτώσεις κυκλοφο-
ρία έντύπων, έκτύπωση προκληΰσε-
ων και βιβλίων με έλεύθερες από-
ψεις).

— Άνάγκη και παρακολούθηση
έποχιακών κειμένων, δικών και
λοιπών έκδηλώσεων.

— Άναζήτηση ενός τρόπου ζωής
σ' ένα υπέρτατο ζενίθ εγκατάλει-
ψης, πικρίας, που καταλήγει δχι
σπάνια σέ έποχιακό αυτοβασις-
μό και ύπολειτοργία αίσθήσεων.

Είναι όμως φυσικό ή "ζωή" όπως
την έχουν ρυθμίσει, νά συνεχίζει
τό δρόμο της.
Πηγαίνει ή δέν πηγαίνει
στρατιώτης. Τά φτιάχνεις ή δέν
τά φτιάχνεις με τους δικούς σου
Βρίσκεις πολύ καλλίτερη γκόμε-
να από κείνη που σου τύχαινε
στο οίκογενειακό σου κύκλο.
Αισθάνεσαι ή δχι την άνάγκη
αυτοοργάνωσης... όλα αυτά κρα-
τάν από 5 ως 12 μήνες.

Αλλά τά κόμματα και οι νεολαΐ-
ες τους είναι πολλές. Οί νέοι
χιλιάδες, κι' οι άμφισβητίες τε-
λευταία, σέ μεγάλο ποσοστό..

Έτσι ο "χώρος" έχει μία μόνιμη
διακίνηση.

Όλοι οι διακινούμενοι έχουν
κάποια άνάγκη προσάρτησης σέ
μία ιδεολογία, σέ μία ομάδα, σέ
μία παρέα. Βλέπουν στην άρχή
όλους κι' όλα με ένα όξυ βλέμμα
και μία άδυσώπιτη κρίση άμφισβή-
τησης, ακόμα και μέσα στον "χώρο"
της άμφισβήτησης.

Τέλος παρ' όλες τις φυγές και τις αυτομολύσεις από το "χώρο" παραμένει ένα μικρό ποσοστό από το ποσοστό των πολλών άμφισβητιών, κάπως πιο μόνιμα. Αυτό το μικρό ποσοστό που κάθε εποχή παραμένει, έχει και το ενδιαφέρον για την έρευνά μας. Μιά έρευνα που δεν έχει χαρακτήρα κριτικής, αλλά σημείωσης. Η παραμονή ορισμένων προσώπων στις ήδη διαμορφωμένες ελεύθερα ομάδες, στις παρέες έχει μία δόση κατάκτησης. "Αν σκεφτεί κανείς πως ο ίδιος αυτό υπήρχε πριν από οκτώ χρόνια. Τους ονόμαζαν, αντικοινωνικά στοιχεία, τεντυ-μπούδες, άπροσάρμοστους, αντικοινωνικά στοιχεία, αλήτες, ζωηρούς κι ένα σωρό άλλα. Χαρακτηριστικό μιας καλώς έννοιας "έσοδωσης" των νέων που καταφεύγουν στον αντιεξουσιαστικό χώρο σαν άδέσμευτοι είναι το μεγαλύτερο ποσοστό απ' αυτούς δεν είναι ρετάρια ή ρεμάλια της ζωής, ή απόφοιτοι των αναμορφωτηρίων της χώρας, ούτε σεσημασμένοι ανήλικοι εγκληματίες του κοινού Ποινικού Δικαίου, αλλά φιλομαγή πρόσωπα, κάτοχοι μιας ξένης γλώσσας, που κι αυτοί αγωνίζονται για τον αποστιγματισμό των παραπάνω κατηγοριών, ενώ παράλληλα ζητούν μία δικαίωση για την παρουσία τους στον άλλοτεριωμένο χώρο που τυχαία υπήρξαν. Τα πρόσωπα όλων είναι δικαιωμένα απ' τη στιγμή που αρνούνται να εργαστούν για λογαριασμό ενός καλοστημένου τεχνοκρατικού μηχανισμού. Είναι δικαιωμένα μόνο και μόνο γιατί βρίσκονται στο περιθώριο, όταν αντιστέκονται στις παράλογες απαιτήσεις προσδιορισμού επαγγελματικού προσανατολισμού, από εξωφλημένους ιδεολογικά και υποστασιακά γονείς, είναι απόλυτα σωστοί όταν αναζητούν μέσα σε κείμενα και σε άλλα έντυπα, τις χαρακτηριστικές τους, μήπως έτσι διευκολύνουν τη παρουσία τους μέσα σ' αυτόν τον άρνητικό κόσμο που τους περιβάλλει με τόση υποψία απ' τη στιγμή που θ' απαιτήσουν τα δικαιώματά τους, την απόλυτη ελευθερία τους, την ανακατάταξή τους, μέσα στις προκαθορισμένες βάρβαρες δομές της κοινωνίας μας που θέλει τη γρήγορη και σίγουρη αλوترίωσή τους. Αυτό είναι το άπαισιμα μιας κοινωνικής κρίσης, του νεοελληνικού χώρου, που θα έκφρασε - άργα ή γρήγορα - τη σωτήρι άμφισβήτηση, τους άδέσμευτους και χωρίς συμφέροντα κριτές της κοινωνίας μας.

Με τις παραπάνω έννοιες, ή Πλατεία και ή περιοχή των "Εξαρχείων" είναι ένα "χωνευτήρι" μιας επαναστατικής τάσης μιας μερίδας των νέων εκείνων, που ζητάν περισσότερα από την ζωή - όπως την έχουν προδιαγράψει οι τεχνοκράτες. Δεν είναι τυχαία, τα δημοσιεύματα στον δεξιόχουντικό τύπο με τους τίτλους: — "Κτενίζονται τα 'Εξαρχεία..." — Τά άλεπάλληλα ψαξίματα των σπιτιών και γραφείων στη περιοχή των 'Εξαρχείων. — Η σχεδόν μόνιμη εγκατάσταση αστυνομικών αυτοκινήτων και χαφιέδων στην Πλατεία των 'Εξαρχείων.

...μια οικογένεια αλλά σε Κάρτ-Ποστάλ

...ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΣΟΥ ΓΟΝΕΙΣ Σ' ΕΞΕΙΛΑΝ ΣΤΟ ΠΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΕΤΑ ΚΙ ΟΛΑΣ ΑΠΟ 12 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΕΝ ΣΠΟΥΔΕΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ.....

...ΣΟΥ ΕΙΧΑΝ ΤΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΣΑ «ΦΡΑΙΑ» ΒΙΒΛΙΑ...

ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΦΑ ΠΑΠΟΥΣΙΑ.....

...ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΣΟΥ ΕΒΑΛΕΣ ΤΑ «ΔΥΟ ΦΡΑΙΑ Σ' ΕΝΑ ΠΑΠΟΥΣΙ...»

...ΟΜΩΣ ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΑ ΑΜΑ, ΜΑΖΕΥΤΗΚΑΝ, ΜΑΖΕΥΤΗΚΑΝ...

...ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΑΛΥΨΤΗΚΕ ΠΟΙΟΣ ΗΣΤΟΥ ΝΑ...

...ΤΗ ΜΑΝ-Α ΣΟΥ ΤΗΝ ΕΚΑΝΕΣ ΝΑ ΧΥΝΕΙ ΜΑ ΥΡΟ ΔΑΚΡΥ...

ΜΑ ΣΥ ΚΑΠΟΙΑ ΟΜΕΣ, ΜΕΡΑ ΔΙΑΛΥΣΕΣ ΜΕΤΟ ΤΡΟΠΟ ΣΟΥ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΟΥ

...ΕΣΕΝΑ ΜΟΝΗ ΣΟΥ ΕΓΓΟΝΑ ΉΤΑΝ ΟΙ ΠΟΡ-ΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΕΞ, ΦΡΟΝ ΕΒΡΙΣΚΕΣ...

...ΜΑΖΕΥΣΕΣ ΑΚΡΗΣΤΑ ΚΙ ΑΝΟΗΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ...

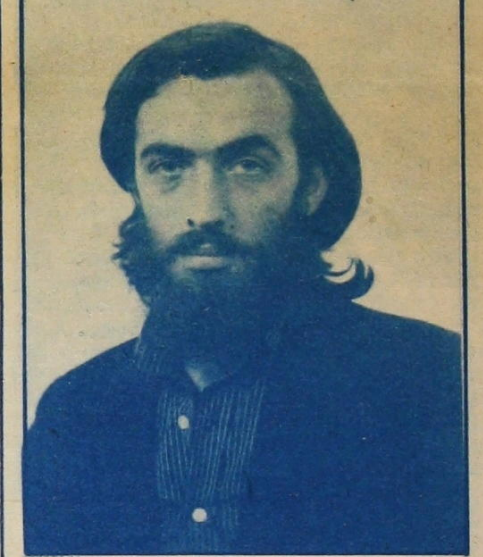
...ΕΤΙ ΤΙ ΠΑΙΣ...

...ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ ΖΗΚΟΥ 93/5

— Καί ο γνωστός δημοσιογραφικός χαρακτηρισμός συντάκτου της "Ελευθεροτυπίας", που έλεγε: "ΤΟ ΓΚΕΤΟ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ". — Ένα μεγάλο ποσοστό από νέους αγωνιστές που δικάστηκαν "πιάστηκαν" στα "Εξαρχεία. Είχα παλιότερα γράψει (στα τελευταία Panderma) ότι στην καλύτερη περίπτωση το μέλλον ενός αναρχικού ή ενός αντιεξουσιαστή είναι ή φυλακή. Κι αυτό δεν ξαναγράφεται για έκφοβιστικούς λόγους, αλλά για να καταδειχθεί ή εύθυνη που μπορεί νάχει ή παραμονή και ή τυχόν δράση ενός ατόμου, στο χώρο των "Εξαρχείων". Η κοινωνία - στα πλαίσια που είναι οργανωμένη - δέ ν' ανέχεται παρεκτροπές και μικροεπαναστάσεις. Κι αυτοί που τυχόν βγαίνουν από τον προκαθορισμένο τρόπο σκέψης - ζωής - δράσης, πρέπει να ... υποταχτούν, να προσαρμοστούν, πρίν είναι άργα, και ... γίνουν σύμβολα, ή πρότυπα. Στην τελευταία τριετία τουλάχιστον 35 πρόσωπα από 17-32 χρονών δικάστηκαν και καταδικάστηκαν γιατί είχαν συλληφθεί για άσημαντες αιτίες ή είχαν έπισημανθεί από παλιότερες συμμετοχές τους σε έκδηλώσεις. Απ' αυτά τα άτομα, που ανήκουν στο χώρο "Εξαρχείων", τα 16 δήλωσαν ή ότι δεν είναι ψυχικά καλά, ή ότι περνούσαν τυχαία, ή ακόμα μερικά απ' αυτά ζήτησαν έμμεσα ή άμεσα μεταμέλεια, μέσω του δικηγόρου τους ή των γονιών τους, όταν ήταν ανήλικα.

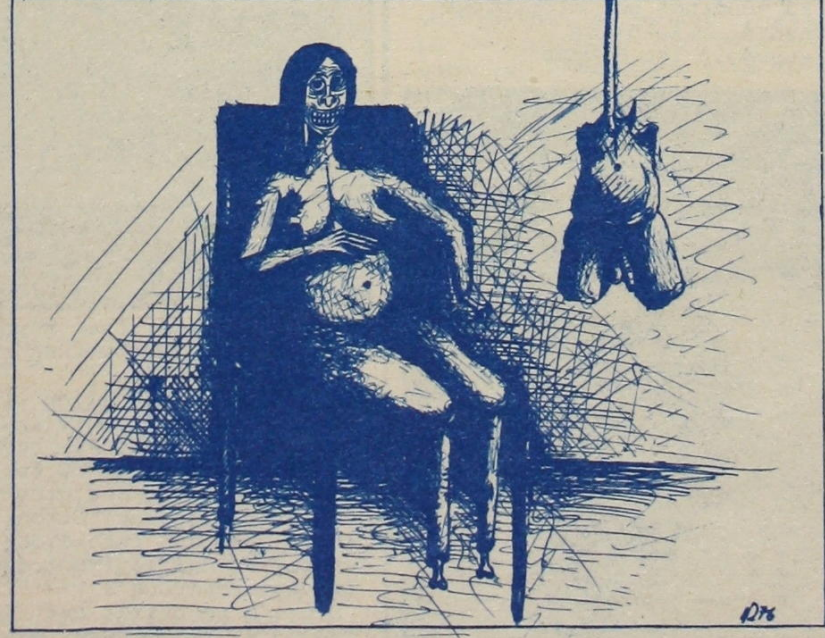
"Όλοι οι υπόλοιποι καταδικάστηκαν για να άδωθούν κατά τους 9 στους 10 στο έφετελο. "Αν έξαιρεσουμε, τον Χρήστο Κωνσταντινίδη, ή Σύλβια Παπαδοπούλου, τον Κώστα Παυλίδη, παλιότερα και πρόσφατα τον Κυριάκο Βασιλειάδη, που δήλωσαν ότι είναι αναρχικοί, όλοι οι άλλοι προσπάθησαν ν' αποφύγουν το ιδεολογικό τους στίγμα και ... ή βρέθηκαν τυχαία σε γεγονότα, ή παρασύρθηκαν... Υποτίθεται ότι ή ιδεολογία σ' αυτού του τύπου τις Αυτικές ... Δημοκρατίες δέ ν' διώκεται Γι' αυτό και το δικαστικό κατεστημένο κι' οι Πατέρες του "Εθνους" ψήφισαν κατά καιρούς Νόμους, που θέσπισαν την "Ηθική Αύτουργία, σαν Ποινικό αδίκημα, θέσπισαν την Δημοσία Έγκλημα - ση Έγκλήματος, τό "Αντιτρομοκρατικό νομοσχέδιο και πολλά άλλα. "Όμως άμεσα ή ιδεολογία - τουλάχιστον στα φανερά - δέ ν' διώκεται, όπως δεν διώκεται και ή δημοσία κριτική νόμων, οι έκδηλώσεις για συμπαραστάσεις και πολλά άλλα. "Ένα παράδειγμα: Η Σύλβια Παπαδοπούλου και ή Χρήστος Κωνσταντινίδης, δήλωσαν και στις δυο δίκες τους ότι "Είναι Αναρχικοί" κι' όμως άδωθήσαν, άσχετα αν τό αστυνομικό κατεστημένο κάνει τά πάντα για τους έξουδερώσει. Πρέπει να ξεκαθαρίσω ορισμένες θέσεις, που έχει τό "άνοιχτό" αυτό γράμμα. Υποτίθεται ότι όταν "κατεβαί-

νεις" στα "Εξαρχεία, ή άνοίγεσαι σε κύκλους αντιεξουσιαστικών, πηγαίνεις σε διάφορα γνωστά στέκια και βιβλιοπωλεία ή

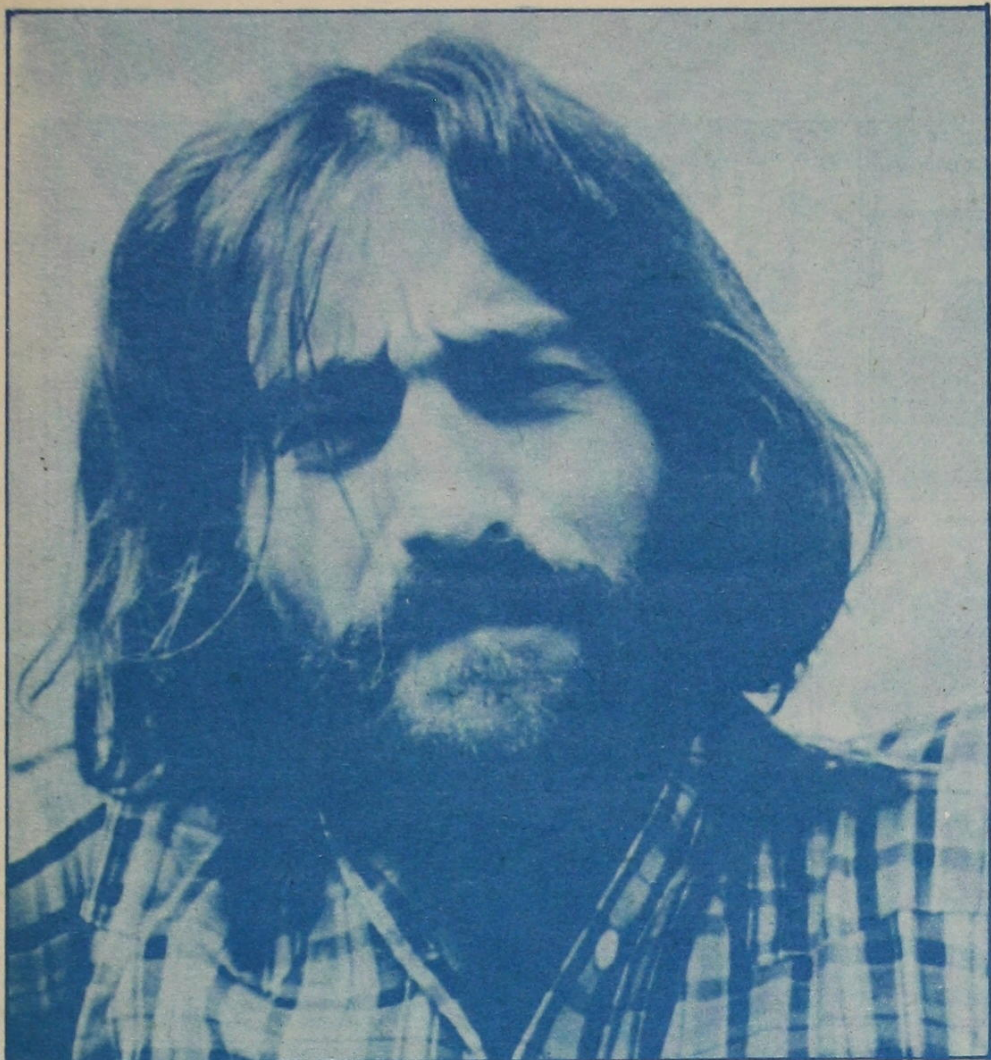

ο συνεργάτης μας και συνεμπνευστής του περιοδικού ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ Μάκης Τσιπουρίδης

διαβάσεις, ή έκδίδεις έντυπα... ό φ ε ί λ ε ι ε νά γνωρίζεις ότι τό κράτος (πέστο όπως έσύ- θέλεις: Κατεστημένο, μηχανισμοί κ.λ.π.) έχει τις πιο πολλές φορές έχει θεοπίσει την άμυνά του, για να κρατηθεί όσο τό δυνατό άκέραιο. Αστυνομία, χαφιέ- διςμός, έντρίγκα, παρακολούθησεις Νόμοι, αποφάσεις, νομολογία, καταστολή παντός είδους, στη Στρατιωτική θητεία, στο Κόμμα, στη Σχολή στον τρόπο εμφάνισης, στη συμπεριφορά και ένα σωρό άλλα που φτάνουν από την... έξακρίβωση της ταυτότητας μέχρι και τις καλοστημένες "αυτοκτονίες". Όταν λοιπόν κατεβαίνεις, και κατεβαίνεις, όχι σαν τουρίστας, αλλά από κάποιο βαθύτερο κίνητρο που σε σπρώχνει σ' αυτήν σου την κίνηση, έ ε ρ ε ι ε πολύ καλά ότι αυτά υπάρχουν. Τάξεις ύποπτε, στο σχολείο, στο οικογενειακό σου περιβάλλον, τάξεις άκούσει, ή θέση στον χώρο των αντιεξουσιαστών δέ ν' είναι τυχαία. Επομένως κάθε σου δίωξη είναι γνωστή και μόνο ή πραγματώση της μένει για να γίνει από θεωρία πράξη. θέλω να πώ, ότι πολλοί λίγοι απ' αυτούς που ταβήχτηκαν σε δίκες και στα μπουντρούμια ή τά γραφεία της "Ασφάλειας, ή στους

Κωνσταντίνος Ζωζανός

ανακριτικούς προθαλάμους των δικαστηρίων, φέρονταν σαν ... Μωρές Παρθένες. Κι' αν όρισμένοι δέν συμπεριφέρθηκαν σωστά, δέν τόκαναν από σκοπό, αλλά από άγνοια, ή από έλλειψη πείρας.

Ό πιδ έκδηλωμένος ένθουσιασμός ένός πού έχει υπόψη του και καταξιωμένη τήν άδικία και τήν προσπάθεια ύποταγής του πού έξυφαίνεται γύρω του, είναι νά παράγει ένα έντυπο. Έίτε στην μορφή μιās προκήρυξης, είτε ένα μοναχικό μικρό δελτίο. Έίτε νά βρεί μιá ομάδα και νά κάνουν ένα περιοδικό, ή ακόμα ν' αναλάβει νά μαζέψει ύλη γιά ένα έντυπο και νά τό εκδώσει, βάζοντας τόνομά του, και νά τό κυκλοφορήσει.

Μετά από τήν μεταπολίτευση, τό μόνο πράγμα πού ένοχλεί πιδ πολύ τούς κρατικιστικούς παράγοντες (Άσφαλίτες, Στρατιωτικούς, Δικαστικούς, τακτοποιημένους αντιδραστικούς), είναι τό έντυπο. Υποτίθεται ότι σέ μιá δημοκρατία ότι δέν τ' ύποπτο είναι έ λ ε υ θ ε ρ ο ς... τό γράφει και τό συνταγμα. Όπως αναφέραμε και στην αρχή, σχεδόν όλη ή πληροφόρηση και ή θεωρητική κάλυψη ένός αντιεξουσιαστή ή και κάθε άδέσμευτου, γίνεται μέσα από βιβλία, έντυπα και περιοδικά. Γιαυτό έξ άλλου διώκεται τόσο πολύ ή Διεθνής Βιβλιοθήκη, και διώχτηκαν μέ τό σήριαλ της προφυλάκισης τους, οι 5 εκδότες και ό τραγουδοποιός Νικόλας Άσμος και βρίσκονται και υπό κατηγορία και ό γράφων μέ τήν έκδοση "ΚΑΤΩ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ" πού είχε κυκλοφορήσει παλιότερα, μέ όλες τίς προκηρύξεις... Έξ άλλου γιά τόν ίδιο λόγο βρίσκεται στή φυλακή και ό εκδότης του αντιπολεμικού ΟΤΑΝ, Νίκος Μπαλές.

"Έλεγα λοιπόν, ότι ό πιδ βιωμένος ένθουσιασμός γιά έναν άναρχικό είναι ή κυκλοφορία των άπόψεών του, του κατηγορώ κατά των θεσμών της κοινωνίας, μέσω ένός έντύπου φύλλου, ή μιās προκήρυξης. Έπιμένω στή λέξη "ένθουσιασμός" γιατί πάντα ξεκινά μέ τίς καλλίτερες προθέσεις και συνήθως, και μέ τήν πρώτη δώξη—καταδικαστική ή όχι—σταματά. Όσο γιά τήν κυκλοφορία προκηρύξεων, αυτές δέν είναι ποτέ έπώνυμες. Καλύπτονται από φάνταστικές έπωνυμίες ή ομάδες και περνάν... μέσα στά κείμενά τους, καταπληχτικές έννοιες ή έποχιακά προβλήματα, συμπεριφοράς όμοιοδεατών ή διαφωνιών...

Στά πιδ πολλά έντυπα πού κυκλοφόρησαν τήν τελευταία τετραετία, συνοσιζόνταν πολλές ιδέες και άποριςμοί, λές και οι εκδότες τους γνώριζαν ότι δέν θά κυκλοφορούσαν δεύτερο ή άλλο τεύχος.

Ή διακοπή των έντυπων, πού τίς περισσότερες φορές στάθηκαν, συμπαράστατης σάν μάρτυρας υπεράσπισης, δέν όφείλονταν πάντα στίς προθέσεις των εκδοτών, άλλ-

λά στην πίεση πού είχαν ύποστεί από τούς οίκείους τους, πού τό ζήτησαν σαν άντάλλαγμα, άφου δείξαν έμπραχτη συμπαράσταση στον δικασμένο και καταδικασμένο ή προφυλακισμένο εκδότη, πληρώνοντας, εξαγοράζοντας ποινές, πληρώνοντας τά έξοδα της δίκης ή καταβάλλοντας έγγυήσεις γιά διακοπή προφυλάκισης.

Έδω βλέπουμε ότι ή κοινωνία έκτός από τήν αυτοοργάνωσή της, άπέναντι στους "έπαναστατημένους" έστω και ιδεολόγους, έχει θωρακίσει—τοξινώσει και τούς πολίτες της γονείς, πού κάνουν έναν άγώνα καταστολής κάθε έκδήλωσης ιδεολογικής άναφοράς των "παραστατημένων" παιδιών.

Ό "έπαναστατημένος" δέσμιος άπ' όλες τίς πλευρές, δέν έχει παρά νά διαλέξει, ή τήν συνέχιση της παρουσίας του στο "χώρο" πού λέγαμε πριν, ή τήν συμβιβαστική του έπιστροφή και τήν σταδιακή ύποταγή του, στίς άφύσικες και καταπιεστικές νόρμες της οίκογενειακοκοινωνικής δομής της κοινωνίας μας.

Έξ άλλου κι' αυτός είναι ό φυσικός κόσμος των άλληλοέπιδράσεων. Και μιá πού έδω δέν γίνεται καμιά άπόπειρα κατηγορίας, είτε προσάρτησης όπαδών, για αυτούς πού μένουν ή πού φεύγουν, δέν ύπάρχει θέμα στηλίτευσης της μιās ή της άλλης άποψης. Μόνο τίς περισσότερες φορές αυτοί πού κρατάν τήν ρομφαία των ιδεών τους ψηλά και στιγματίζουν τά πάντα και τούς πάντας, θά ήταν πιδ σκόπιμο νά μήν ήσαν και τόσο κοντόφθαλμοι. Κανείς δέν ξέρει, τί του έπιφυλάσσει τό άμεσο ή τό μακρινό μέλλον. Έίδα μαχητικούς έπαναστάτες, πού σήμερα είναι τακτοποιημένα σκουλίκια, του καλοφαγμένου κατεστημένου, κι είναι περιπτώσεις καλοφαγμένων πού ό αντιεξουσιαστής, Κύπριος άγωνιστής, Σάββας Σάββας... τά παράτησε και όριόστηκε καθηγητής φιλολογίας σέ γυμνάσιο της Κύπρου

ό θανάσης Γκαυφίλιας, άφου άγωνίστηκε ένάντια στα συμφέροντα των εταιριών δίσκων, δέν τά κατάφερε και άποσύρθηκε από τή σκηνή

σήμερα άγωνίζονται ζώντας μιá καθόλου προκλητική ζωή, άγωνιζόμενοι άθόρυβα και χωρίς διακοπή. Οι ιδέες έρχονται και παρέρχονται. Τά πρόσωπα παραμένουν αλλά αλoιώνονται κι' αυτό πού άποτελούσε έχθές ιδεολογία ξεμπροστιάσματος, σήμερα μπορεί ν' άποτελεεί ταμπού υπεράσπισης. Βασικό λοιπόν τωρινό αίτημα είναι ή αυτενέργεια, ή αυτοοργάνωση και περιχαράκωση των ιδεών καθώς και ή άλληλουποστήριξη. Όποιος κάνει κριτική στον χώρο πού κινούνται αντιεξουσιαστές, είτε καλή και χρήσιμη, είτε σομπίστικη και άπό ψηλά, κάνει κακό στον έαυτό του και γενικά στο πνεύμα του κινήματος. Παράγοντες πού τρώνε καλά και έρωτοτροπούν μέ τό "χώρο" κόντεψαν γιά μιá έποχή (περασμένος Γενάρης, Σπόρτινγκ κ.λ.π.), νά διχάσουν και νά διαλύσουν ότι ύπάρχει ένωμένο, κοινό αλλά σωστά άνοργάνωτο.

Κι' άλλοι πάλι, σάν κακοί φορείς μιās οίκογενειακής τους συνήθειας, γυρίζουν άπό στέκι σέ στέκι και μεταφέρουν συζητήσεις, διoγκώνοντας μικροδιαφωνίες, πού είναι σωστό νά ύπάρχουν,

ό Κωστής Τριανταφύλλου

δημιουργώντας μιá άφόρητη κατάσταση, άνάμεσα σέ κοινωνούς φίλους, άγωνιστές και σκοπούς. Μπορεί νά μοιάζει αυτό τό παράπανω πασιφιστικό, αλλά είναι άληθινό. Και ή χειρότερη άπ' όλες τίς συμπεριφορές, είναι εκείνων, πού βρίσκονται σέ δυό καταστάσεις. Δέν άπαρνούνται τά καλά και τά συμφέροντα μιās οίκογενειακής, ευμάρειας—ιδιοκτησίας κλπ—βρίσκονται στον "χώρο" σάν ψευτοηγέτες ή κριτές του, και παράλληλα διαταρούν "καλές σχέσεις" και μέ έχθρι-

γράφηκε στή χούντα στον άπέναντι τοίχο από τό σπίτι του εκδότη Λεωνίδα Χρηστάκη

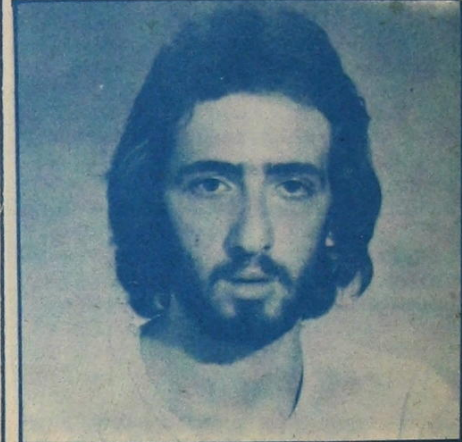

κούς παράγοντες, όπως Κόμμα, δημοσιογράφους, κοινωνικές σχέσεις κλπ. Οι έκφραστες του χώρου είναι αυτοί κι' οι πιδ άθηντικοί, εκείνοι πού βιώνουν σ' ένα μεγάλο ποσοστό τίς ιδέες του αντιεξουσιαστικού κινήματος, στον τρόπο ζωής και έκφρασης. Έχουμε ύποφέρει πολύ άπό ιδεολόγους πάσης φύσεως, κι' από "κουλτουριδάδες έπαναστατημένους". Ή ύγεια βρίσκεται εκεί πού άνθοδν κι' έκφράζονται σάν βίωμα

ό άφανής συνεργάτης μας Πέτρος Μπιστογιάννης

όλα αυτά πού ό διεθνής μικροαστισμός έχει άπορρίψει γιά νά διαιωνιστεί. Δέν βρίσκεται στην ιδιοκτησία, στην ήθική του Παπα ή του Δάσκαλου, στή δικαιοσύνη του Δικαστή, στή θέληση του Άστυνόμου, στή συνταγή ένός ύπηρέτη

ό Νίκος Φατούρος φιλοδοξούσε νά εκδώσει περιοδικό τύπου Panderma

γιατρού ή μιās ξεπουλημένης κοινωνικής λειτουργού. Ή άλλη—θεια και άθηντικότητα βρίσκονται διάχυτα και παντού, κι' όποιος πραγματικά τ' άνακαλύψει πολύ δύσκολα ξαναγυρίζει στις νοσηρές κι' άλοτριωτικές του ρίζες.

Κάντε προσπάθειες νά βρεθεί ή άθηντικότητα μας, όχι μέσα από τά κείμενα πού κατά έποχές έξ ακοντίζουν γιά διάφορους λόγους γραφειάδες και κονδυλοφόροι, αλλά μέσα στην ίδια μας τή κατάσταση. Μέσα στους μηχανισμούς μιās ύπολειτουργίας, σ' αυτό τό σύστημα πού τό ξεράσαμε και μέ άποζητά. Μέσα στο βιωμένο έστω και έποχιακό, τρόπο ζωής πού έχουμε διαλέξει. Πραγματώστε τίς ιδέες σας, πάνω σέ πραγματικά χνάρια των παλιότερων. Τώρα ύπάρχει μιá κάποια παράδοση. Σπίτια και στέκια σάς περιμένουν. Δέν χρειάζεται πολύ γιά νά τ' άνακαλύψετε. Άν πάλι

βρίσκεστε εκεί, τότε άπορρίψτε όλες τίς παλιές σας συνήθειες, ξεράστε τή παιδεία σας, κι' αρχίστε μέ μιá νέα φαρμακολογία γιά τή διεύρυνση του ύποσυνείδητου σας. Μέ μιá έλευθερωμένη έστω και άρρωστημένη τεμπελιά, βρήτε την και βολέψτε τα, κάθε μέρα διαφορετικά... Όσο άπομακρύνετε από τίς προδιαγραφές του κατεστημένου, τόσο ή έλευθέρωσή σας βιώνεται και δυναμώνει... ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

Μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά γράμματα που έχουμε λάβει

Λεωνίδα Χρηστάκη

Επικαλούμενος τα λεγόμενά σου περί άδεσμεύτου τύπου στέλνω τα παρακάτω για δημοσίευση ΕΚΡΗΞΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ

Η τέχνη στην πιο άδεια έκφραση της είναι η εκπεριεργασμένη μάλα-μα που καταναλώνει το ρόλο του λαϊκού καλλιτέχνη και παρουσιάζεται σαν "άδεια" βιαστικής της σκέψης μας, για να προχωρήσει στην δολοφονία της ύπαρξής μας και στην πλέον εγγλυματική, ή επισημοποιημένη μελέτη της ψυχολογίας της μάλας και η καταστολή κάθε εξέγερσης με την μελετημένη προπαγάνδα που σκοπό έχει να ξεκόψει κάθε ύπαρξη από τις ζωικές επιθυμίες της, επικαλούμενη αυτές τις επιθυμίες.

Ο καρκίνος μίας προσβάλλει, το ίδιο και η τέχνη. Η ίδια εργασία, η ίδια αξία, το ίδιο αποτέλεσμα. Οι νταβάδες κάθε απόχρωσης τραγουδάνε "η τέχνη ανήκει στο λαό" γιατί ο μουσικός δεν τραγουδάει και ο λαός δεν επαναστατεί όταν όλοι τραγουδούν για να σκεπάσουν τη μουγαμάρα του ή τον ναυαγίζουν για να κοιμη-ται αβωνίως.

...και λαός δεν θα υπήρχε χωρίς έμένα και σένα. Επομένως η δλη πα-ράσταση θα πάρει τέλος όταν ΕΜΕΙΣ για ΜΑΣ "ΟΥΡΑΙΣΘΟΥΜΕ" τα φώτα θα σβύσουν ή αβλία θα κλείσει και οι καλλιτέχνες θα πεθάνουν λόγω ανεργίας

Μάκης Κοντοειδής

Ιωαννίδη 4—Νέα Φιλαδέλφεια ΑΘΗΝΑ—τηλ. 2520668

(Ο Μάκης Κοντοειδής έχει εκδώσει και κυκλοφορεί δυο βιβλία του: "Ισως να μην υπάρχει έλπίδα για τους απελπισμένους" Δεκέμβρ. 1977.—"Σιωπή" φυλλάδα Ιούνη 1978)

Αθήνα 10/6

Η επιστολή αυτή είναι βασικά απάν-τηση στο σχόλιο που δημοσιεύεται κάτω άριστερά στην σελίδα 7 του υπ' αριθ. 7 ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟΥ.

Αποιπών παραπονιέστε ότι παρ' ότι πουλάτε 3.000-3.500 αντίτυπα σε κάθε τεύχος έχετε πάρει μόνο 35 γράμματα. Έγω μέχρι τώρα προσπάθησα να έπικοινωνώ με άλληλογραφία με τον "Ηλία Πετρόπουλο τον Μιχάλη Καταρά και τον Γιώργο Λαζόπουλο. Τους έγραφα και περιμένο απάντηση ακόμη. Τό ζήτημα είναι ότι από το βιβλίο του Λαζόπουλου "ΕΘΟΥΣΙΑ ΜΑΡΤΙΣΜΟΣ, ΣΧΙ-ΖΟΦΡΕΝΕΙΑ, ΑΙΤΟΥΡΙΑ", (τό οποίο με παρακίνησε να του γράψω) βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο συγγραφέας αναγνωρί-ζει ως βασικό αλτίμα σήμερα την απο-κατάσταση της έπικοινωνίας ανάμεσα στους ανθρώπους. Έ λοιπόν στην πράξη δεν μου τό δείχνει. Δεν ξέρω ποιά είναι πιά αλτία αυτής της σιγής. Ίσως άσυνείδητα να δημιουργείται στον χώρο σας κλειστές ομάδες και νάσαστε επιφυλακτικοί στις σχέσεις σας με τους έξω από αυτές. Αυτό εδώ είναι μιά έντελως αβδύρητη σκέψη και δέ-χομαι κάθε άρνηση. Από την άλλη μεριά δεν μπορώ να γενικεύω και να σάς χαρακτηρίσω όλους παρόμοια. Πάντως για να τελειώνω μ' αυτό το θέ-μα θα περιμένο προσωπική απάντηση σ' αυτήν την επιστολή μιά και δεν ύπα-ρχει τόσο μεγάλη κίνηση για άλληλο-γραφία.

Τώρα γενικά για τό περιοδικό παρα-δέχομαι ότι τό βρίσκω τό καλύτερο που μπού κυκλοφορεί σήμερα και με πάρα πολλά θετικά στοιχεία—άσχετα αν έχω όρισμένες επιφυλάξεις ως προς την ιδεολογία.

Λοιπόν αυτά και έλπίζω να τά ξανα-ποέω.

Βασίλης Παναγιωτόπουλος Πατρών 281—ΑΘΗΝΑ

(η απάντηση) Αθήνα 14 Ιούνη 78

Πήρα τό γράμμα σου και σου απαντώ: Έλπίζω αυτό να σε ικανοποιεί, μιά που α υ τ ό ήταν τό αλτίμα σου. Ο Μιχάλης Καταράς και ο "Ηλίας Πε-τρόπουλος ΔΕΝ άνήκουν ή δεν άνήκαν

ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

σ' αυτόν τον χώρο (ποιόν χώρο;), (ποιές κλειστές ομάδες;).

Ο Λαζόπουλος ήταν "παραστικός" μέχρι να τακτοποιηθεί (νάγαμήσει και να βρεί καμιά δουλειά) κι είχε προβλή-ματα με τό Στρατιωτικό του.

Πάντως έγω ικανοποίησα τό τραυματι-μένο παραρητικό σου άλληλογραφικό σου ένστικτο και σου απάντησα.

Τώρα για τό περιεχόμενο του γράμμα-τός μου την εύθύνη την έχεις ΕΣΥ που σου έέφυγε τό ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑ.

Σέ τί πάνω θα ήθελες να άλληλογραφή-σσουμε, ή ν' άλληλογραφήσεις; Δεν τό γράφεις.

Λεωνίδας Χρηστάκης

(σημ. "Αν αυτή τη παράλειψη την είχες και στα γράμματα των άλλων, τότε...")

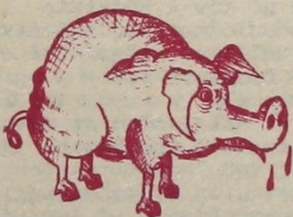
Κύριε Χρηστάκη

Πήρα τό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ, όπου και είστε υπεύθυνος της ύλης, και μου άρεσε πολύ.

Θα ήθελα να μάθω αν βγάξετε τώρα κανένα περιοδικό. Επίσης αν συνεχί-ζετε να εκδίδετε ποιητικές συλλογές νέων. Έχω δημοσιεύσει ποιήματα σε αρκετά περιοδικά και θα ήθελα να δημοσιεύσω και σε δικό σας περιοδι-κό, εάν βγάξετε κανένα.

Θα χαρώ πολύ αν βρήτε χρόνο να μου γράψετε

Κώστας Ιωαννίδης Ανδρίμου Γαζή 96—Αμυράλη ΠΕΙΡΑΙΑΣ.

Αγαπητό "ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ"

Πρώτα-πρώτα σάς χαιρετώ και δεύτερον ειδικά στας εφημερίδες ότι επιδι-έστε ένα περιοδικό και σύλλογο, τό αγαπητό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ και θέλω να λάβω μέρος κι' εγώ διότι χωγραφίζω και γράφω ποιήματα, διότι ή "ποίηση είναι ζωγραφική διηλώσαν και ή

ζωγραφική είναι ποίηση σιωπών", και θέλω να συνεργαστώ με μεγάλην μου χαράν και να πέρνω τό περιοδικό σας και μιάς όσο κάνει να τό αγοράζω.

Διότι οι νέοι ταλαντούχοι ζωγράφοι και ποιητές και δει πιο πολύ της έπαρχίας να βοηθήτε.

Λοιπόν μεγάλην μου χαρά θα περιμένο απάντησίν σας με πολλά ΝΕΑ ΣΑΣ, και ε είμαι στην διάθεσίν σας

Φιλικά

Γιώργος Κατέρης

Βοσπόρου 23 — ΠΑΤΡΑ Τ.Τ. 11.—

Και να με συγχωρέτε διά την κακο-γραφίαν μου και να ΜΗ ΜΕ ΞΕΧΑΣΕΤΕ.

Γειά σας,

Αλήθεια τί μήνα έχετε εκεί πέρα, Ιούνη; Έγω έχω την έντύπωση πώς έχω ακόμη Απρίλη.

Αυτό γιατί πέρασε ο Μάης, ήρθε ο Ιούνης και μαζί του τό τεύχος του Απρίλη...

Χμ...Λέτε να τό καθυστερούν επίτηδες Μπτά δέ...

Κι' αν όμως;

Έ τότε πρέπει ναυαι...Μυστήριο

αυμάξετε τον Νταίνικεν...

Α και συχαρητήρια για τό περιοδι-κό σας και θέλω να μου γράψετε αν έχετε την καλωσύνη πόσο έχει ή τρέμνη συνδρομή (δεν έχω ιδέα αν ύπάρχει τέτοια) αν όχι έξαμνη και τί πρέπει να κάνω.

Γειά σας

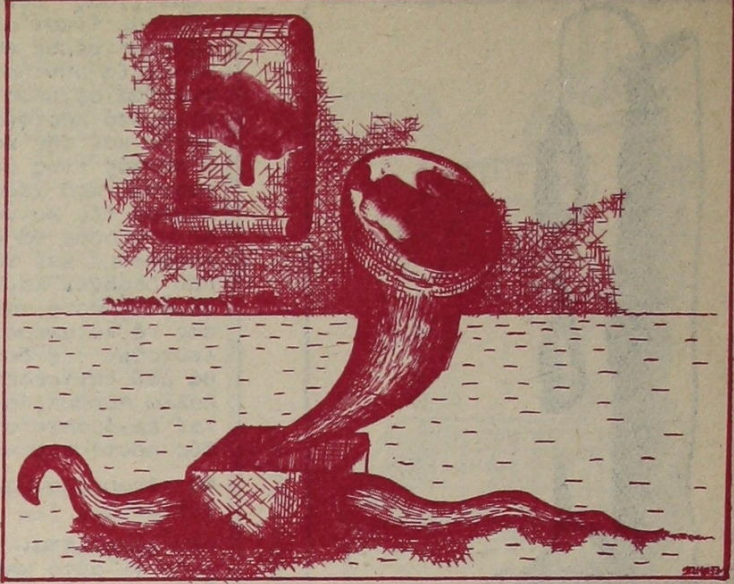
και μί μου απαντήσετε από τό περι-οδικό γιατί δέ βλέπω απάντηση... Αύτά

Κι' έλπίζω να φροντίσετε ναρδει, ναρχεται πιο γρήγορα τό περιοδικό σας γιατί τό πέρνουν κι' άλλοι.

Γειά

Μανώλης Σαπουνάκης

δός Κ. Μητροπόλη Α16—Χα ν ι ά Κ Ρ Η Τ Η Σ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ ΠΡΥΤΑΝΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

"Είναι άπέραντα άπίθανο ο διαβάτης που παρατηρώ ναυαι ένας άνθρωπος και όχι ένα ρομπότ τελειοποιημένο."

Σάφρ

Πρίν μερικές μέρες έτυχε να παρακολουθήσω στην τηλεόραση μία έκπομη της, στα πλαίσια της άλλαξης του πρύτανη στο πανεπιστήμιο Αθηνών.

Σ' αυτήν την έκπομη ο νέος πρύτανης κ. Μουτσόπουλος έκανε όρισμένες δηλώσεις, διαπιστώσεις και προγραμμα-τικές διακηρύξεις για τό μέλλον του πανεπιστημίου. "Αν θυμάμαι καλά πρέπει όλοι μας λίγο πολύ να δει τό ίδιο θέμα και θέαμα σε κάθε άλλαγή μιάς έξουσας ιδιωτικής ή κρατικής.

Τίς προάλλες π.χ. υπήρχε μία άγγελία από τη νέα διεύθυνση σ' ένα σουπερ-μάρκετ και έλεγε "η διεύθυνσις ήλλαξεν και έγγυώμεθα διά την καλύτεραν λειτουργία του καταστήματος ή όποια θα είναι προς όφελος ύμωv". Η π.χ. χωρίς να άλλάξει ο τρόπος διακυβέρνησις στην Ε.Σ.Σ.Α., ο σύντροφος Μπρέζ-νιεφ διακήρυξε μεγαλόστομα ότι από εδώ και στο έξης τό κράτος θα γίνει "κράτος του λαού" (φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περίδρομο). Και αναφέρω για τελευταίο παράδειγμα ότι τίς προάλλες π.χ. τράβηξαν στην γειτονιά μου ένα σάπιοκάραβο. Τό βερνίκωσαν λοιπόν, του άλλαν όνομα και τό ξανάριξαν στη θάλασσα. Προσωπικά νομίζω ότι θα πρέπ πρέπει να πιάσει πάτο —να βουλιάξει που λέμε— γιατί όλες οι μεταγίσεις και άλλαγές χρωμάτων σε κοινωνίες ή σε καράβια έχουν τό αυτό αποτέλεσμα.

Αναφέρω κ. Πρύτανη τά κεντρικά σημεία της διηλώσεως σας,

- Τό πανεπιστήμιο θα πρέπει να εισβάλει πάλι στην κοινωνία που έχει άποκοπεί,
- Να βγούμε από τό περιθώριο και την άπομόνωση,
- Να εκμεταλλευτοίμε τίς τεχνολογικές εξέλιξεις,
- Να διοργανώσουμε συναυλίες και εκθέσεις.

Θα κατασταώ με κάθε πρόταση χωρίστά που κάνετε κ. πρύτανη και θα προσπαθήσω να την ανα-τρέψω και αυτό γδά τον λόγο του ίσως την έπομένη φορά που θα τύχει να προβληματιστείτε, να ακούγατε και για λίγο τη γνώμη μας που ίσως άφελούσε, για να βγαίναμε απ' τό παραδεκ-τό σε όλους μας, κοινωνικό και κατά τό καλύτερο ανθρώπινο άδιέξοδο

Α. Τό πανεπιστήμιο να ξανα-εισβάλλει στην κοινωνία

Δηλαδή δέχεσθε α priori ότι ύπάρχει ένα είδος άνώτερης κοινωνικής "έλιτ" (των ανθρώπων των γραμμάτων) που είναι άπο-κομμένο από τίς "κοινωνικές μάζες", οι όποίες θα έπρεπε να βοηθώντο, για να έχουμε ένα πολιτιστικό ανέβασμα των ανθρώπων.

κ. Πρύτανη

Ο σημερινός φοιτητής, μόλις κάθισε τά πρώτα χρόνια στο θρανίο (δημοτικό) μέχρι και τά τωρινά του τά φοιτητικά, έπέστη μιά παθητική κατάσταση έλίσχωσης γνώσεων στο μυαλό του και κατά τό καλύτερο, μιάς άπλης μετάγγισης γνώσεων από τους προκατόχους του, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΕΙ ούτε μιά φορά στη

Σχέδιο του Λάζαρου Ζήκου

διδασκαλία, με αποτέλεσμα να τελειώσει το γυμνάσιο π.χ. και να είναι ένα μισερό δν, χωρίς να υπάρχει τίποτα δικό του επάνω του, χωρίς ατομική κρίση και φορτωμένος στους ώμους του την ΑΦΑΙΡΕΣΗ (ΟΥΤΟΠΙΑ) μιλά και υπάρχει αυτή σαν αποτέλεσμα της παθητικότητας που του ήταν έμφυτη από το οίκογενειακό του περιβάλλον.

Και για να κυριολεκτίσω, απ'τά παιδικά του χρόνια, πριν καταλάβει καλά-καλά το ποιός είναι, το ιδιαίτερο ΕΓΩ του, είχε γίνει Χριστ. Ορθόδοξος, είχε την κόκλα του ή το κανονάκι του, είχε ταυτιστεί με όλα τα φετίχ, με το τί έστί ΚΑΛΟ και ΚΑΚΟ, με αποτέλεσμα να συμπεριφέρεται και να δρσ σύμφωνα με αυτά όλα που του είχαν επιβληθεί από το οίκογενειακό του περιβάλλον. Συνεχίζοντας μέσα από το κίμα αυτής της άφορητης οίκογενειακής καταπίεσης, κάθεται έναν α αριθμό χρόνων στα θρανία π.χ. 16 που και εκεί υπάρχει η ίδια μεταφορά της πατριαρχίας.

Μ' αυτό το άπανθρωπο σύστημα διδάσκων-διδασκόμενος, φθάνουμε στο σημερινό χάλι να βρισκόμαστε στο πτυχίο, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΥΠΑΤΒΕΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΜΕΤΑΓΓΙΣΗ ΓΝΩΣΕΩΝ, που δεν έχουν κανένα αντίκρουσμα στην κοινωνία στον άνθρωπο.

Αποτέλεσμα, ΟΛΕΣ ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΝΑ ΤΕΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΟΥ, ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ ΟΤΙ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΕ ΑΔΙΣΘΟΔΟ (απ'τό πρωί μέχρι το βράδυ άκοις να λένε συνέχεια "κάτι φταίει στη ζωή μας", "δεν νοιάζουμε ανθρώπινη ζέστα" κ.λ.π.).

Ρωτώ λοιπόν, τί διαφορά υπάρχει στην νοοτροπία, στην αντίληψη, στην συμπεριφορά και στη κοινωνική γνώση των "πανεπιστημιακών ανθρώπων" (που είναι ολότελα αλوترωμένοι) απ'τή πλατεία μάζα, όπως την ονομάζουμε.

Τί είδους αποτέλεσμα θα υπάρξει κ. πρύτανη απ'τήν προσκόλληση δύο ομονύμων αλوترωμένων σωμάτων, όταν τα πάντα σήμερα είναι θεαματικά μέσα σε μία κοινωνία όπου κυριαρσε μία κοινωνία όπου κυριαρχεί το θέμα με όλες του σέ όλες του τις εκδηλώσεις.

Υπάρχει λοιπόν πρόβλημα επανασυγκόλλησης του πανεπιστημίου με την κοινωνία, όταν αυτά αποτελούν ένα συμπαγές σώμα απόψεων και θεώσεων (Weltanschauung) ή αλوترωμένων απόψεων που τείνουν να εκμηδενίσουν κάθε έννοια ανθρώπινης ύπαρξης και συμμετοχής;

β. Νά εκμεταλλευτούμε τις τεχνολογικές εξελίξεις

Αμφιβάλλω πολύ κ. πρύτανη, αν θα εκμεταλλευτούμε μέχρι να γεράσουμε τις "τεχνολογικές ανακαλύψεις".

Μέσα σ'ένα έμπορευματικό σύστημα (όπως είναι όλα τα ολοκληρωτικά), εκεί που υπάρχει δηλαδή αλوترωτικός χρόνος δουλειάς, πάντα θα υπάρχει και ο αντίστοιχος αλوترωμένος άνθρωπος.

Εμείς, σάν "μορφωμένοι", δεν θα κάνουμε τίποτ'άλλο, παρά θα πάρουμε μέρος σάν θετικά στοιχεία συντήρησης αυτού του συστήματος, μέσα στην λειτούργια, στο προτσές της παραγωγής και της κατανάλωσης, σ'αυτούς τους δύο άπανθρώπους μαστούς που χαρακτηρίζουν σήμερα τις κοινωνίες.

Καταντήσαμε να ζούμε για να παράγουμε και να καταναλώνουμε. Ποιό υπάρχει λοιπόν η διαφορά σέ, ανθρώπους και μηχανές, και πώς να καταφέρουμε να εκμεταλλευτούμε τις δεύτερες; Θα μού επιτρέψετε να αμφιβάλλω προσωπικά.

Και ερχόμαστε στις τελευταίες δύο προτάσεις κ. πρύτανη, δηλ.

Νά κάνουμε συναυλίες και εκθέσεις.

Δέν χρειάζεται να καταβάλλετε κόπο γι'αυτό καθόλου.

Βγέςτε σ'ένα ψηλό σημείο του λεκανοπεδίου και εκεί θα δείτε συναυλίες και εκθέσεις ακόμα και δράματα φοβερά ανθρώπινα, πιο συγκινητικά ακόμα και απ'αυτή την "9η την Ηρωική".

Και όλα αυτά αθόρμητα παιγμένα που λείπει από μέσα τους το στοιχείο της μιμητικής. και ακόμη όλα αυτά ΔΗΡΕΑΝ κ. πρύτανη όπως η "παιδεία" μας. Ο κάθε άνθρωπος βαστάει στα χέρια του μία μπακέτα και διευθύνει από διευθυντές επιχειρήσεων, τραπεζών, συλλόγων, Γηραιών κυριών και δεσποινίδων φοιτητικών, μέχρι και εκεί που δε φτάνει το μάτι, αλλά λειτουργεί εν ρυθμό ή μπαγκέτα του όποιουδήποτε διευθυντή.

Εκτελεστές και διευθύνοντες. Πληθος ή μάζα όπως συνηθίζεται να λέγεται (που έκτελει) και ο μαέστρος που θα διευθύνει ένα κομμάτι σε τί ήχο θα παιχθεί. Σε λά μέζωνα με συνοδεία άγκο μαχητών από, ανθρώπους που κουνιούνται σάν ξύλινα άψυχα σώματα, μέσα σε φάμπρικες, σε πανεπιστήμια, στους δρόμους που περπατάνε, ή σε όποιουδήποτε άλλο τόπο που υπάρχει ανθρώπινη ζωή; Ότι ήχο θελήσετε θα τό έχετε.

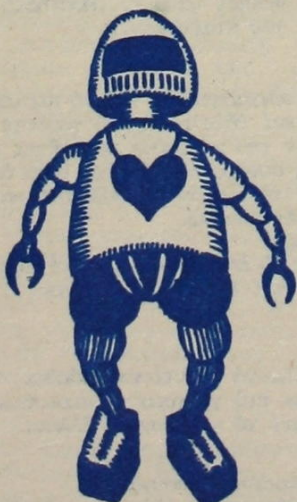
Όσο για τις εκθέσεις κ. πρύτανη του πανεπιστημίου; Δέστε πόσα κομμάτια από νιούς και νιές υπάρχουν κάτω από μπαλκόνια ή αυτοπυρπολημένα σε πλατείες.

Και αυτή η έκθεση είναι τραγική, ακόμα και από τα πιο συγκλονιστικά αρχαία δράματα που είμαστε παρόντες όταν παίζονται.

Και αυτοί οι άνθρωποι είναι των καθ'όλα δημοκρατικών συστημάτων του σήμερα.

Αν λοιπόν δεν άρέσκεσθε στο "Ηρακλείτιο" "Όχι έμou, αλλά του λόγου ακούσαντες όμολογείται" (δέν μιλάω εγώ αλλά ο λόγος), και πιστεύετε ότι "ή έλευθερία της έπιστημονικής έρευνας και διδασκαλία είναι έξ "δρισμοδ" και έλευθερία της αμφιβολίας και της αμφισβήτησης" και όλα αυτά, πάνω στην βάση για να άρουμε το άδιέξοδο, εκμεταλλευτείτε ήν θέσης σας και δημιουργήστε μία νέα κατάσταση για τον άνθρωπο, που να είναι σέ θέση να όπισθοδρομήσει με τίποτα. Σας προσκαλούμε λοιπόν ΔΗΜΟΣΙΑ σέ διάλογο, που τό αποτέλεσμα του δέν θα άπομείνει μόνο μέσα στα κεφάλια μερικών "πεφοτισμένων άνδρων" αλλά θα φροντίσουμε όλοι μας να όλοποιήσουμε τα αποτελέσματά του, για τό καλό του ανθρώπινου γένους.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΧΠΑΣΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΒΑΒΑΛΗ

Σχέδιο του Λάζαρου Ζήκου

ΠΕΙΝΑ-ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ-ΕΜΦΥΛΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ: ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ

Τί γίνεται στήν Τρίτο Κόσμο, και πόσα λίγα γνωρίζουμε έδω στήν Ελλάδα, για τις παραπάνω από 80 χώρες που τον άποτελούν; Ακόμα και ό Καραμανλής στις προγραμματικές δηλώσεις του στή Βουλή, μίλησε με περιφρόνηση για τα δύο δισεκατομμύρια ψυχές, που άποτελούν τον ΤΡΙτο Κόσμο.

Είναι δυνατόν ό έπότης του Κιουρκιού να άσχολεϊται με τέτοιες άσημαντότητες; Εμείς "άν ή κου μεν είς τήν άύ σιν" είμαστε εύγνώμονες είς την μεγάλην υπερατλαντικήν δημοκρατίαν... και άλλα πολλά. Κι όμως, για όποιον σκέπτεται με προοπτική, ό Τρίτος Κόσμος είναι τό άνερχόμενο άδριο, γιατί διαδέχεται ΟΛΕΣ τις πλουτοπαραγωγικές πηγές που άπόμειναν στή γή.

Κι αυτός ό φυσικός πλούτος των λαών του Τρίτου Κόσμου ληστεύεται απ' τις "υπερδυνάμεις" και τις βιομηχανικές χώρες-παρακιν-τέδες τους.

Στόν Τρίτο Κόσμο, μέσα στή γή του, υπάρχουν τό 80% των άποθεμάτων πετρελαίου, τό 85% των μεταλλευμάτων και τό πιο παρθένο έδαφος για καλλιέργειες. Παλιότερα οι άποικιοκράτες λήστευαν τις χώρες του Τρίτου Κόσμου, με την όμη βία και την κατοχή των έδαφών τους. Σήμερα την ληστεύουν με την πολυεθνική, τους έμφύλιους πόλεμους που στήνουν στήνουν και τή συνεχή όποτίμηση των νομισμάτων τους.

Όπως μόλιγε, παραστατικά, ένας φίλος απ' την Κατάγκα, για να αγοράσουμε από τή δυτική βιομηχανία ένα τρακτέρ, δίνουμε έναν τόνο παρθένου μεταλλεύματος. Σήμερα, με τον τεχνητό δυτικό πληθωρισμό τό ίδιο τρακτέρ κοστίζει δύο τόννους μεταλλεύματος. Αύτη τή διαφορά έπωφελεϊται ή άμερικανική και ή δυτικογερμανική βιομηχανία, γιαυτό μπορεί να δίνει στους δικούς της εργάτες, ύψηλότερα μεροκάματα και ν'άποφεύγει

τήν κρίση. Συγκεντρώθηκαν στήν Εύρώπη, τελευταία οι άρχηγοί των "πλουσιών χωρών", για να μελετήσουν τις μεθόδους για τό ξεπέραςμα της οικονομικής κρίσης, έγραψαν οι έφημερίδες, συνεδρίασε, όπως λένε ή λέσχη των Αιστών (Η Γερμανία, Ιαπωνία, Γαλλία, Αγγλία, Ιταλία και Καναδάς), και δύο ήταν τα προβλήματα, που τους άπασχόλησαν α) τό πάγωμα των τιμών των πρώτων ύλων, που προέρχονται από τον Τρίτο Κόσμο, και β) ή άντιμετώπιση της όλοένα αύξανόμενης άναρχικής-τρομοκρατικής δραστηριότητας.

Στό πρώτο θέμα, οι έξη συνέταιροι πίεσαν τό μεγάλο άφεντικό, τις ΗΠΑ, να τους επιτρέψει να κερδίζουν λιγάκι περισσότερο.

Τό δεύτερο θέμα, μήν μπορώντας να βρουν τή λύση εκείνη που θα μείωνε τή δραστηριότητα των ομάδων διαμαρτυρίας, άποφάσισαν να "καταργήσουν" τήν πάλη των τάξεων, νομοθετικά!

Κι ό Τρίτος Κόσμος, ό άμεσα ενδιαφερόμενος, ήταν άπών, μακρινός θεατής.

Κανείς δέν ζήτησε τή γνώμη του. Οι λαοί του Τρίτου Κόσμου πρέπει να ληστεύονται, στο όνομα της δυτικής εύημερίας. Οι λαοί του Τρίτου Κόσμου μπορούν και πρέπει να είναι τό πεδίο της μάχης του άίσχρου ανταγωνισμού των "υπερδυνάμεων".

Ο Τρίτος Κόσμος πρέπει να έχει προβλήματα έπισιτισμού, ύψηλή θνησιμότητα από έπιδημίες και άτροφία. Ο Τρίτος Κόσμος πρέπει να άφανίζεται από έμφύλιες διαμάχες και τοπικούς

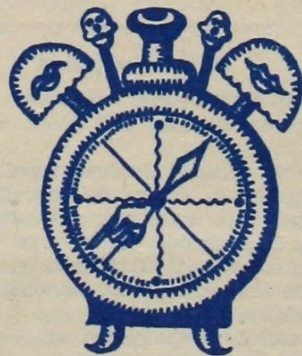
πολέμους. Τότε, οι δύο υπερδυνάμεις, ανταλλάσουν τις πρώτες ύλες, με, τό κάθε μέρα και πιο βελτιωμένα όπλα.

Όπλα που στρέφονται κατά των λαών του Τρίτου Κόσμου.

Ετσι για να διατηρηθεί ή εύημερία του άμερινάνου και δυτικογερμανού εργάτη, πρέπει να πεθαίνουν από άστία 50.000 παιδιά τήν ήμέρα (ήλικίας μέχρι 6 μηνών) στις χώρες του Τρίτου Κόσμου. (στατιστική FAO).

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΒΑΛΗΣ

ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

θυμωμαι...1

Σέ μία συζήτηση που είχαμε κάποτε με τον κ. Ευάγγελο Γιαννόπουλο (πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών) σέ σχέση με τήν εφαρμογή του τρομοκρατικού νομοσχεδίου μου είχε πεί (πρώτα σέ μένα και μετά μέσα στο άμφιθέατρο της Νομικής του Άριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης) ότι: "έάν προσπαθήσουν να εφαρμόσουν τό έν λόγω νομοσχέδιο, θα είσορμήσει μέσα στο δικαστήριο όλο τό δικηγορικό σώμα και θα τό καταλάβει".

Η πρώτη περίπτωση εφαρμογής του τρομοκρατικού νομοσχεδίου άρχισε ήδη να κινείται ένάντια στα άτομα που συμμετείχαν στο

Ο.Ε.Μ. του Τσιρώνη (Σκανδάλης κ.λ.π.) βουβιστικές ενέργειες κ. ά.

Επειδή λοιπόν εγώ τό πήρα στα σοβαρά όσα είπε ό κ. Γιαννόπουλος και δέν πιστεύω στις κακές γλώσσες, άποφάσισα μαζί με άλλους φίλους να πάμε τήν ήμέρα της δίκης και να σταθούμε απ' τήν άπέναντι μεριά της εισόδου (όπου θα είσορμήσουν μενόμενοι οι δικηγόροι), μήπως και από τήν πολύ φόρα που θα πάρουν χτυπήσουν πάνω στα ντουβάρια της δικαστικής αίθουσας και μετά έμεις νί θα κάνουμε;

Νίκος Σαχπασίδης
Φοιτητής
Α.Π.Θ.

Ανάμεσα στα έντυπα που κυκλοφόρησαν διάφορες αντιεξουσιαστικές ομάδες και πρόσωπα, μέσα στο 1977, το πιο ενδιαφέρον ήταν το "ΔΕΛΤΙΟ-1" (Σεπτέμβριος 1977). Το ΔΕΛΤΙΟ-1 έχει 20 σελίδες δεν αναφέρεται εκδότης και πρόκειται για μία σειρά κειμένων: "κύκλου συζητήσεων, που δεν αποτελεί συγκροτημένη ομάδα με κοινό θεωρητικό πρόγραμμα. Το μόνο που τους συνδέει είναι η ανάγκη της ύπαρξης του Δελτίου". Δεν αναφέρεται εκδότης, διευθυνση και λοιπά στοιχεία φορέα έκδοσης.

Τό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ θα αναδημοσιεύσει σταδιακά σχεδόν όλα τα κείμενα του ΔΕΛΤΙΟΥ-1, χωρίς περικοπές και συντομεύσεις, αρχίζοντας από το Νο 5-10 μέρος. Τα κείμενα είναι αριθμημένα χωρίς τίτλους.

ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΧΩΡΟ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΜΟΙ ΔΕΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΝΑ ΑΣΚΟΥΝ ΕΛΕΓΧΟ ΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ—Υπάρχουν πολλές ένδειξεις στο χώρο μας ότι δεν ισχύει κάτι τέτοιο—έστω και για μερικούς μόνο.

(τό παραπάνω κείμενο αποτελεί μέρος του παρακάτω κειμένου του ΔΕΛΤΙΟΥ-1 και προτάσσεται σαν τίτλος, σαν απάντηση για τα γεγονότα, που δημιούργησαν όρισμένα άτομα, στο "Εξάρχεια" στα μέσα της εβδομάδας 12-17 Ιουλίου 1978)

"Ολοι οι αναρχικοί είναι ενάντιοι σε κάθε είδους γραφειοκρατία και ιεραρχία, τουλάχιστον μέσα στα πλαίσια αυτού του [δίου του αναρχικού "κινήματος". Όσοι από μας έχουν περάσει από τα μαρξιστικά κόμματα και τις διάφορες λενινιστικές ομάδες ξέρουν καλά από πείρα με ποιο τρόπο μία εξουσιαστική οργάνωση περικυλώνει εκείνους που έχουν μειωμένη αυτοπεποίθηση, ενθαρρύνει την παθητικότητα και συντρίβει κάθε αίσθηση προσωπικής ανεξαρτησίας και αυτονομίας. "Αντισμενοί δλοι μας από τον γενικότερο οργανωτισμό μέσα στον οποίο γαλουχηθήκαμε, στις πλατύτερες μαζικές μας αποφεύγουμε την τυπική από τα πάνω προκαθορισμένη διαδικασία και κάνουμε ελεύθερες και ρέουσες συζητήσεις, με τό απαραίτητο "χάος" βέβαια, αλλά χωρίς την αίσθηση του από τα πάνω προσδιορισμένου για τό όποιο τόσο πολύ κόπτονται οι λεγόμενοι "έπαναστάτες". Ένώ από παράδοση οι περισσότερες δραστηριότητες μας διαλέγουμε να γίνονται στα πλαίσια των "ομάδων" ή των παρεών.

Στις περισσότερες προσπάθειες συντονισμού, κοινής δραστηριότητας ή ομαδικής συγκρότησης που έγιναν τα τελευταία χρόνια στον αναρχικό χώρο, διαπιστώθηκαν ένα σωρό δυσκολίες: πολλοί θεωρήθηκαν ότι προσπαθούσαν να παίξουν "ήγηση" ρόλο· άλλοι αποχωρούσαν επειδή δεν αποδέχονταν ή θεωρούσαν πλαστές τις διαφωνίες που εξέπαγαν ανάμεσα σ' ορισμένους συμμετέχοντες· ή μερικοί άλλοι αποχωρούσαν γιατί πίστευαν ότι "στην ουσία δεν γίνεται τίποτα". Όλα αυτά τα προβλήματα αναγνωρίστηκαν επί τέλους ότι υπάρχουν και που την εμπειρία τους δλοι την πληρώσαμε ακριβώς σ' ορισμένες περιπτώσεις (βλέπε: γελοιότητες συντρόφων σε δίκες, ή προσωπική προσβολή άλλων συντρόφων σε άλλες δίκες)· άπαιτούν τη διερεύνηση ενός θέματος ζωτικού για τη μετατροπή του αναρχικού χώρου σε κίνημα αναρχικών: τί είναι ή αναρχική οργανωτική συγκρότηση και πώς λειτουργεί ή δεν λειτουργεί· ποιά είναι ή ξεκάθαρη θεωρητική ανάλυση μιας τέτοιας οργανωτικής συγκρότησης.

Τόν τελευταίο καιρό έγιναν πολλές σπασμωδικές συζητήσεις και προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση που κατά τη γνώμη μου αποδείχθηκαν όλες έκτρωματικές: παντού στην ατμόσφαιρα κυκλοφορούσε διαρκώς τό θέμα της "οργάνωσης" ενώ κανείς δεν τολμούσε να τό παραδεχτεί. Στην αντιπολεμική συγκέντρωση στο "Γκλόρια" (που αποδείχτηκε πέρα για πέρα σπασμωδική μία και κανέναν από τους παρευρισκόμενους "αναρχικούς" δεν ενδιαφύθηκε ούσιαστικά για τό θέμα) θεωρήθηκε πως ήταν εύκαιρία να συζητηθούν (έστω να θιγούν) πάλι τα κείμενα της οργανωτικής συγκρότησης

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ-1 σεπτεμβρης 1977

ένος αναρχικού κινήματος: προτάθηκαν από την "ανάληψη διαρκούς προπαγάνδας" μέχρι και την "διοργάνωση ενός αναρχικού συνεδρίου".

Παλιότερα, μέσα στο χειμώνα, έγιναν εξίσου σπασμωδικές προσπάθειες συν τό μειονέκτημα του θεωρητικού κομπούζιου ("Επιτροπή ανάντια στην "Επιστημονική Καταπίεση" με προκηρύξεις για τό νέο κτίριο του ΕΑΤ ΕΣΑ, κλπ., που θύμιζαν κλασσική αντιχουντική προπαγάνδα και μονον αναρχικές δεν ήταν, και ή περίπτωση του "Αναρχοκομμουνιστικού Συνδέσμου με τη γελοία προκήρυξη για τις 25 Μαρτίου. Προτάθηκε ακόμα και ή δημιουργία "Αναρχικής "Ομοσπονδίας που όπως είναι φυσικό πνίγηκε μέσα στην πλήρη ανυπαρξία δράσης και σωστά θεωρήθηκε από όλους αρχηγικό κόλπο.)

"Όλα αυτά, πέρα από τό τελμάτωμα του χώρου, μαρτυρούν κι ένα τεράστιο φόβο για μία έλευθεριακή μορφή οργανωτικής συγκρότησης—αυτόσο, φαίνεται ότι διαρκώς τίθεται απ' όλους τό ερώτημα αν είμαστε υπερ ή ενάντια στην οργάνωση. "Αν κάποιος μιλήσει για μία στοιχειώδη οργανωτική συγκρότηση των δραστηριοτήτων μας αυτόματα θεωρείται ότι πάσχει από ήγετισμό και ότι επιθυμεί να αποκτήσει εξουσία, όποτε ή συζήτηση θεωρείται ύποπτη. "Από τη στιγμή που αυτόκαλούμαστε αναρχικοί αυτόματα δλοι προσδιορίζονται σαν ενάντιοι στην οργάνωση (πράγμα βέβαια που ισχύει αν τό μόνο που υπάρχει είναι ή ιεραρχική, εξουσιαστική οργάνωση ανθρώπων και δεν αναφερόμαστε στη συλλογική αυτοδιευθυνόμενη οργάνωση των δραστηριοτήτων.)

"Αυτόσο, ό αναρχισμός είναι μία θεωρία οργάνωσης: προτείνει τό είδος της οργάνωσης που υφίσταται χωρίς γραφειοκρατικές, ήγετικές, οπαδικές και ιεραρχικές τάσεις κι εξασφαλίζει την αυτονομία του ατόμου. "Ο αναρχισμός καταργεί την οργάνωση των ανθρώπων που είναι γρανάζια μηχανισμών και ασχολείται με την οργάνωση, στο επίπεδο της απόλυτης ελευθερίας ενεργειών.

"Οποιαδήποτε στιγμή μία ομάδα ανθρώπων συγκεντρώνεται για να ενεργήσει σ' έναν τομέα, οι άνθρωποι αυτοί οργανώνονται μεταξύ τους με στόχο αυτή τη συγκεκριμένη δραστηριότητα. Και από τη στιγμή που οι τέτοιες ομάδες ανθρώπων συνεργάζονται μεταξύ τους φτιάχνουν έτσι μία δομή που δεν είναι απαραίτητο να καταστρατηγεί την αυτονομία και την ανθρωπιά τους.

Τό ότι οι σχέσεις υποτίθεται ότι βασίζονται στην ισότητα συμπεραίνεται από την υπόθεση ότι

α1) δεν υπάρχει καμιά τυποποιημένη ιεραρχία—άλλα οι εξουσιαστικές σχέσεις δεν πρέπει σώνει και καλά να δημιουργούν μία τυποποιημένη ιεραρχία, μπορούν να υπάρξουν και διαφορετικά. Πολλοί που βρίσκονται στον αναρχικό χώρο περισσότερο καιρό ενδέχεται να έχουν πληροφορίες, επαφές, και ύλικά μέσα

α2) ΟΙ ΟΣΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΧΩΡΟ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΜΟΙ ΔΕΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΝΑ ΑΣΚΟΥΝ ΕΛΕΓΧΟ ΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ—Υπάρχουν πολλές ένδειξεις στο χώρο μας ότι δεν ισχύει κάτι τέτοιο—έστω και για μερικούς μόνο.

Νά νομίζουμε ότι για να απαλλαγούμε από τα πρότυπα κυρίαρχας και υποταγής αρκεί απλώς

που αν δεν διατίθενται σε όλους μπορούν να εξασφαλισουν ένα είδος "υπεροχής των παλιών σε σχέση με τους καινούργιους"... Στή συγκέντρωση στο Στρέφη ένας σύντροφος επαναλάμβανε συνέχεια τη φράση "έμελλε οι παλιοί... έσεψ οι νέοι"...

να αποχωρήσουμε απ' όσο περισσότερες γίνεται ιεραρχικές δομές σημαίνει ότι υποτιμούμε τό βαθμό στον όποιο τό εξουσιαστικό—καπιταλιστικό σύστημα αναπαράγει τόν εαυτό του μέσα από την χαρακτηριστική δομή των ατόμων. Τό ν' απαλλαγούμε από τις ιεραρχικές δομές δεν σημαίνει πάντα ότι απαλασμάστε αναπόφευκτα από τις εξουσιαστικές σχέσεις (παρόλο που κάτι τέτοιο μπορεί να αποτελέσει τό πρώτο μεγάλο βήμα). Μου φαίνεται πως σήμερα μπορούμε να διαπιστώσουμε δύο τάσεις στον αναρχικό χώρο:

α) Υπάρχει κάποια ανεπίσημη έλιτ. Μπορούμε να διαπιστώσουμε συστύχως την ύπαρξη μερικών (και σ' αυτή την κριτική δεν θέλουμε να εξαίρεσουμε κα ν ε ν α) που έχουν "έπιρροή" και "καθοδηγούν" σ' όρισμένες περιπτώσεις λόγω του ότι βρίσκονται μεγάλο χρονικό διάστημα σ' αυτό τό χώρο, έχουν αναλάβει κατά καιρούς πολλές πρωτοβουλίες (σε πολλές περιπτώσεις διαφαίνονται και ένδειξεις ήγετικής νοοτροπίας) και έχουν—όπως ισχυρίζονται μερικοί άλλοι— κάποια "πείρα"—πράγμα που αν τό καλοσκεφτεί κανείς είναι γελοίο.

Τό ότι όρισμένοι από τους αναρχικούς συντρόφους έχουν μεγαλύτερη "έπιρροή" από τους άλλους είναι κάτι που έχει αναγνωριστεί σήμερα και που ή κριτική του, εύτυχως έχει αρχίσει να γίνεται από τό χώρο μας. Δυστυχώς όμως αντί να εξεταστεί σε βάθος ή διαδικασία με την όποια διαμορφώνεται αυτή ή ολική κατάσταση και να βρεθεί τρόπος να ξεπεραστεί, ή κριτική ασκείται σε προσωπικό επίπεδο (κατηγορούμε όρισμένους ότι είναι "ήγέτες" και ταυτόχρονα έχουμε διάθεση οπαδισμού).

"Ισως ένας από τους βασικότερους λόγους για την ύπαρξη μιας τέτοιας ανεπίσημης έλιτ (άρκετά βαρύν δρος, όμολογώ) είναι ή ανυπαρξία ακόμα και στοιχειώδους οργανωτικής συγκρότησης του αναρχικού "κινήματος": δηλαδή, ανάπτυξη πρωτοβουλιών από όλοένα και περισσότερους μέσα σ' ένα συντονιστικό πλαίσιο που καθορίζεται σαν ελευθεριακό. "Επίπλέον, πολλοί "αναρχικοί" έχουν καθαρά αμφιθυμική στάση απέναντι στους "αναρχικούς συντρόφους που έχουν έπιρροή". Από τη μία μεριά "υπακούουν", από την άλλη μεριά "θέλουν να τους καθαρίσουν". (Βλέπε τη γενική δυσάρεσκεια για τό ρόλο αντιπροσώπευσης του χώρου που έπαιξε ό σύντροφος Κ. στη δίκη του και τό γεγονός ότι δεν του έγινε καμιά κριτική.) Δεν μας εκπλήσσει, αν σκεφτούμε μάλιστα την ύποβου που έχουμε υποστεί από την εξουσιαστική κοινωνία, τό ότι πολλοί την ανάγκη ήγετών, έκείνο που μας εκπλήσσει είναι τό γεγονός ότι δεν γίνεται καμιά συζήτηση, κριτική ή προσπάθεια για να ξεπεραστεί τό φαινόμενο (αυτό είναι και τό παράπονο που εξέφρασε ό δικαζόμενος όλλανδός σύντροφος με άφοραμή την προηγούμενη περίπτωση).

β) Η άλλη τάση που μπορούμε να διαπιστώσουμε χαρακτηρίζε

ται σαν πολιτική του μικρότερου κοινού παρανομαστή (ίσως βέβαια νάναί και ή μόνη διέξοδος, αυτή τη στιγμή, για την ύπαρξη κάποιας στοιχειώδους δράσης).

"Όταν δεν γίνεται κάποια θεωρητική συγκρότηση και δλοι παριστάνουν ότι συμφωνούν, φαίνεται βέβαια πως δλοι είναι ίσοι. Υπάρχει κι ένα είδος διαλόγου σ' αυτό τό χώρο που βασίζεται σ' αυτή την πολιτική... άκοις τί λέει κάποιος σύντροφος... παίρνεις αυτά με τό όποια συμφωνείς, άγνοεις αυτά με τό όποια διαφωνείς, κι ύστερα συνεχίζεις... (πράγμα που έχει συμβεί με τό σύντροφο Κ. πολλές φορές, καθώς και με την ενέργεια του συντρόφου Β. στην περίπτωση Πόλε). "Η κατάσταση αυτή είναι βέβαιο ότι βολεύει τους περισσότερους μας από συναισθηματική άποψη, μία και τρομάζουμε με την ιδέα των θεωρητικών συγκρούσεων, (ιδιαιτέρα αν στη συζήτηση συμμετέχουν σύντροφοι των όποιων ζητάμε την έπιδιοκίμασία. Σ' αυτήν την κατάσταση όποιος δήποτε έπιμένει στις άπόψεις του θεωρείται αυτόματα "έξουσιαστής" και "άρχηγός", πολλές λές φορές ακόμα και "έπιθετικός". "Όποιος, άλλοίμονο, αναλάβει κάποια πρωτοβουλία, θεωρείται ύποπτος για "άρχηγός".

"Όλα αυτά κάλλιστα μπορεί να αποτελούν μία μορφή κοινωνικού έλέγχου και άφομώσης πάνω μας... που ενθαρρύνει τό συμβιβασμό αντί την προσωπική αυτονομία—μία μορφή που είναι δραστήρια έπειδή δλοι μας έχουμε κάποια κατάλοιπα ένοχής στην προσπάθειά μας να εξεγερούμε.

Υπάρχει κάτι που πάει στραβά, άφου στην προσπάθεια να άποφευχθεί ή καταπίεση, αναστέλλονται οι πρωτοβουλίες του καθενός μας. "Όστόσο, ενώ προσπαθώ να διατυπώσω έδώ όλες αυτές τις διαπιστώσεις, σκέφτομαι ότι τά λόγια μου ίσως είναι άυστηρότερα από την πραγματική κατάσταση.

"Όσο εξετάζουμε στη συνέχεια αυτά τά προβλήματα θά ανακατοούμε να παρουμε συνειδητότερες αποφάσεις για τόν τρόπο με τόν όποιο θέλουμε να οργανώσουμε τις δραστηριότητές μας. Γι' αυτό σύμφωνα με τους συντρόφους με τους όποιους άρχισαμε τόν κύκλο συζητήσεων για την έκδοση του Δελτίου: με την έλπίδα ότι θά βρούμε τις πραγματικά ελεύθεριακές μορφές οργάνωσης μιας αναρχικής πρακτικής κριτικής με την έλπίδα ότι θά ξεπεράσουμε τό βάλτωμα και θά δημιουργήσουμε ένα κίνημα αναρχικών στην "Ελλάδα.

N.M.

(τό ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ της συζήτησης θά δημοσιευτεί σε έπόμενο τεύχος με άλλη εύκαιρία.)

"Ο πρώην συνεργάτης μας Νικόλας Χριστόπουλος, που σπούδαζε στο Καμερίνο της Ιταλίας και θά μας αντιπροσώπευε, στέλνοντάς μας ύλη και είδήσεις από την Ιταλία, έχει από μήνες αποχωρήσει από τους ελεύθερους συνεργάτες του ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟΥ που έξ άλλου δεν αποτελούσε ποτέ μέλος της έκδοτικής ομάδας, που όπως έχουμε γράψει και παλιότερα έκδοτική ομάδα ΔΕΝ σημαίνει και πολιτική ομάδα. "Η διευκρίνιση για τόν Νικόλα Χριστόπουλο γίνεται μετά από υπόδειξη του, λέγοντας ότι τό περιοδικό δεν τόν αντιπροσώπευε ιδεολογικά.

ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

αδεσμευτο περιοδικό
πολιτικής δράσης και κουλτούρας

υπευθυνος υλης με το νομο:
ήεωνιδας χρηστακης
Βελήσαριου 4
αθνα τ.τ. 705

εκτυπωση:
grapho print ltd
ισσος νοτιακης
τορ. τρικουπη 107
αθνα τηλ. 3628029

Δ.ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ, Π.ΒΑΒΑΛΗΣ, ΜΙΤΣΗ ΒΟΡΙΣΗ
Λ.ΖΗΚΟΣ, Β.ΚΟΤΡΩΝΗΣ
ΛΟΥΚΙΑ ΤΣΑΡΟΥΧΗ, Ν.ΣΑΧΠΑΣΙΔΗΣ
Μ.ΤΣΙΠΟΥΡΙΔΗΣ
Μ.ΧΑΛΙΚΙΑ, Α.ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

ΤΗΛΕΦ. 64 68 204
συνεργαστηκαν:

Ο γιατρός Τσιρώνης

Αναδημοσίευση από τό περιοδικό ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ Νο 207. Η υπόθεση "Επιχείρηση για την σύλληψη (έξοντωση;) του Βασίλη Τσιρώνη" έχει αναστατώσει ακόμα και τους κυβερνητικούς παράγοντες, καθώς και άρκετους από τὰ στελέχη τῆς Νέας Δημοκρατίας. Αυτό τουλάχιστο φαίνεται από τό παρακάτω κείμενο:

"Όλα ὅσα ἔγιναν πιστοποιοῦν ὅτι δέν ὑπάρχει κράτος Θεοῦ καί κοινωνία ἀνθρώπων

"ΡΙξε τ' ὄπλο καί σωριάσου πρηνῆς
ὅταν ἀκούσεις ἀνθρώπους...".

K. Καρυωτάκης

Ήταν Ἀρχηγός στό Κράτος τοῦ Ο.Ε.Μ. εἶχε ὑπουργούς τούς γιούς του καί κάθε μέρα - κάποτε καί νύχτα - ἔβγαине στό μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ του καί βομβάρδιζε μέ τίς ἀνακοινώσεις ἡ τ' ἀνακινωθέντα του μιά γειτονιά στό Νέο Φάληρο. Κανείς, φυσικά, δέν ἀναγνώριζε τούς τίτλους του. Γιά τούς πιστοίκοις τῆς γειτονιάς καί γιά τήν Ἀθήνα καί γιά τήν Ἑλλάδα ὅλη, ἦταν ὁ γιατρός Τσιρώνης. Ἀλλά τρεῖς ἀθηναϊκές ἐφημερίδες τόν εἶδαν ὡς «Κράτος ἐν κράτει» καί ζήτησαν τήν ἐξαφάνισή του. Ὅπερ καί ἐγένετο.

Κάποιοι, βέβαια, ἔδωσαν τή διαταγή νά συλληφθεῖ «ζωντανός ἡ νεκρός» ὁ Τσιρώνης. Κι' οἱ ἀστυνομικοί - ὅπως κι' ἄλλες φορές τό εἶδαμε - ἀποδείχθηκαν ἱκανοί μόνο γιά τό δεύτερο. Δέν βρέθηκαν δυό ἄντρες νά σπάσουν δυό πόρτες σέ δυό λεπτά καί νά βροῦν τόν ἔνοχο στόν ὕπνο. Οἱ ἀστυνομικοί μας κινεῖται μέ τόν νόμο τοῦ «γούεστ» - ποῖος θά τραβῆει πρῶτος τό πιστόλι - κι' ὄχι μέ τήν συνείδηση ἑνός καθήκοντος πού ἐπιβάλλει τόν κίνδυνο καί τήν θυσία. Καί ἡ ἐπιχείρηση, ἄλλωστε, σχεδιάστηκε «στρατιωτικά», χαράματα, σέ ὦρα ἐξόδου, γιά νά κερδηθεῖ στόν ἀφινιδισμῶ, ἡ «νεκρή ζώνη» καί νά βρεθοῦν τὰ ΜΑΤ σ' ἐπαφῇ μέ τόν στόχο. Φυσικά, ὁ Τσιρώνης θά πυροβολῆσει. Καί πῶς φυσικά, θ' ἀντιπυροβολήσουμε. Ἀλλά θά εἶναι ἀναιμάκτη (γιά μάς!) ἡ ἐπιχείρηση... Ὅστόσο, τό ζήτημα δέν εἶναι ἂν ἔχουμε ἐμπειρους ἀστυνομικούς, ἔτσι ἡ διαφορετική ἐκπαίδευσή τους, γιά ἐπιχειρήσεις μεταμεσονύκτιες πού σ' ἄλλες χώρες γίνονται ἐν πλήρει μεσημβρία. Οὔτε ἔχει σημασία ἂν αὐτοκτόνησε, ἐκτελέστηκε ἡ δέχτηκε μέ σφαῖρα ἀδέσποτη ὁ Τσιρώνης. Στόν πρῶτό πανικό τῶν πυροβολισμῶν, ὁ θάνατος ἐρχεται σάν τυχαῖο περιστατικό, χωρίς πρόθεση καί σκόπευση... Τό ζήτημα εἶναι πῶς ἐρχεται ἕνας θάνατος τόσο εὐκόλα, ἀνάμεσα σέ τόσοις ἀνθρώπους.

Αὐτό πού ἔκοψε ὅλων τήν ἀνάσα, ὅταν ἀκούστηκε ὁ θάνατος, τό μεσημέρι τῆς Τρίτης.

Ὁ Φυγάς, ἀνθρωπιστής κάποτε γιατρός τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ σέ στρατόπεδο ἐξορίστων στόν Ἀν-Στράτη, ἀεροπειρατής στήν χουντική ἐπταετία, φυγάς στήν Ἀλβανία καί αὐτοεξοριστής στή Σουηδία, γι' ἄλλους μαχητής καί γι' ἄλλους τυχοδιώκτης, καταγγέλλοντας πάντα τούς πάντες καί πάντα κατηγορούμενος γιά τά πάντα, ὁ Τσιρώνης βρῆκε τελικά τήν ἰσορροπία του στό κράτος τοῦ ΟΕΜ, κηρύσσοντας τήν δική του ἐπανάσταση, μοιραζοντας μανιφέστα σέ πρεσβείες καί ἐφημερίδες ἄλλα

καί στέλνοντας τούς ὑπουργούς-γιούς του νά γράψουν ὕβριστικά ἡ ἐμπρηστικά συνθήματα στούς τοίχους. Ὅσοι τόν διάβαζαν, διέκριναν στά ἀσυνάρτητα κείμενά του κάποια λάμψη ἀπό ἕνα παλιό δξύ πνεῦμα κι' ἕνα χιούμορ ἐξαιρετικῆς ποιότητος. Κι' ὅσοι τόν ἐβλεπαν ἀναγνώριζαν ἕναν γλυκύ,

Δημοσιεύουμε αὐτοῦσια τήν ἀποψη τοῦ δημοκράτη δικηγόρου Νίκου Καραμανλῆ γιά τό θέμα τῆς "ἐπιχείρησης: Ὑποχρεωτική Αὐτοκτονία" τοῦ γιατροῦ-ἀρχηγοῦ τοῦ Ο.Ε.Μ. Βασίλη Τσιρώνη. Δημοσιεύτηκε στόν ἡμερήσιο τύπο.

Ν. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ: Ἠθικές εὐθύνες στόν Τύπο

Ν. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ, δικηγόρος
«Πιστεύω ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Τσιρώνη εἶναι καθαρῇ δολοφονία. Οἱ ἀρχές ἀσφαλείας ἤξεραν ἀπό μῆνες τήν ψυχροσύνη, τίς ἀπόψεις καί τήν πρακτική του. Γιά τή διατήρηση τοῦ χρόνου τῆς ἐκκρεμότητας ἀποκλειστικά καί ὑπεύθυνες εἶναι αὐτές οἱ ἀρχές πού ὁδήγησαν τήν κατὰσχεση στό νά μὴν μπορεῖ νά λυθεῖ διαφορετικά ἡ ὑπόθεση αὐτή παρά μέ ἕνα θάνατο τοῦ Τσιρώνη. Κι αὐτό γιατί ἦταν γνωστό στό ὅτι εἶτε ὁ Τσιρώνης θά ἀμυνόταν ἐνσπῶς, ὁπότε θά τόν σκότωναν μέ νομιμοφανές πρόσχημα, εἴτε θά ἐξαγορεύονταν ἀνταποκρινόμενος. Καί τὰ δυό εἶναι ἐγκλήματα τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, καθαρὰ γινόμενα μέ τό «κύρος τῆς Ἀρχῆς». Ἀκόμα πιστεύω ὅτι ἠθικός αὐτοσυργός γιά τή συγκεκριμένη χρονική λύση τοῦ δράματος εἶναι ὁ συγκεκριμένος Τύπος, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἀπό μῆνες γινώριζε τήν περίπτωσή - καί μάλιστα τήν παρουσίαν γιά λόγους πολιτικοφασκικούς εἴτε σάν συμποσθεῖ περίπτωση ἐξεγερμένου, εἴτε κατὰ τὴν «φοβλορικό», ἀπεφάσισε λαμπρὰ μέσας σέ μιά προφανή συμπεριφορά νά «κονορῶσει» τό κύρος τῆς Ἀρχῆς, προσφέροντας τήν ἀπαραιτήτως ἠθική καί πολιτική κάλυψη γιά τό ἐγκλημα πού ἀκολούθησε».

γελαστό, ἄκακο ἄνθρωπο, χωρίς τίποτε νά προσδίδει τό διανοητικό του τρέκλισμα. Ὑστερα ἀκολούθησαν οἱ καταδίκες. Κι' ὁ Τσιρώνης ὀχυρώθηκε στό κράτος του κι' ἔσβησε μαζί του.

Τό Κράτος. - Ὑπάρχει, λοιπόν Κράτος; Ἀπορούμε μέ τούς δικαστές. Δέν εἶδαν, δέν ἀκούσαν, δέν ἔμαθαν, δέν κατάλαβαν ποῖος εἶναι ὁ Τσιρώνης; Ποῖον, λοιπόν, μέ ποιά συνείδηση καί ποῖον καταλογισμό καταδικάζαν;

Ἀπορούμε μέ τούς μάρτυρες κατηγορίας, πού ἐνέπνευσαν μέ τίς καταθέσεις τους τίς καταδίκες. Δέν γινώριζαν καί δέν εἶπαν ποῖος εἶναι ὁ κατηγορούμενος πού γράφει κι' ἀπειλεῖ (στούς τοίχους!) καί ταμπουρώνεται μ' ἕνα περιστροφικό στό κράτος του;

Ἀπορούμε μέ τόν Εἰσαγγελέα, πού ἐνῶ ὤφειλε νά γινώριζε καί νά εἰσηγηθεῖ τήν χάρη στούς προϊσταμένους του, εἰσηγήθηκε τήν ἐισβολή σ' ἕνα σπίτι πού μπαίνονταν ἀνενόχλητα τά παιδάκια.

Ἀπορούμε καί γιά τίς ἐφημερίδες, πού ἐνῶ γινώριζαν τόν ἄνθρωπο καί τήν μοῖρα του, ζήτησαν ἀπό τήν Κυβέρνηση νά ἐξηγήσει... ἂν ὑπάρχει Κράτος!

Οἱ ἄνθρωποι: Σ' ὁποῖο σημεῖο τῆς γῆς, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἐμφανίζεται ὀπλοφόρος στόν ἐξώστη τοῦ σπυτιοῦ του καί δηλώνει ὅτι θά ἐκτελέσει τήν οἰκογένειά του, ἂν πλησιάζει ἀστυνομικούς, κινητοποιεῖται τό σύμπαν! Ἐπιστρατεύονται φίλοι, συγγενεῖς, ὀργανώσεις, κληρικοί, γιά νά τόν ἐπισκεφθοῦν, νά διαπραγματευθοῦν καί νά φτάσουν σ' ἕνα κάποιο ἀποτέλεσμα, ἀκόμα κι' ἂν ὁ ὀπλοφόρος εἶναι ὁ ἀρχηγός τῶν ἐρυθρῶν ἡ τῶν μαῦρων ταξιαρχιών. Ἀλλά ἐδῶ, στήν Ἀθήνα, ἐνῶ ὅλοι ἐβλεπαν πῶς θά 'πεφτε τ' ἀστρεπελέκι στό σπιτάκι ἑνός

δυστυχισμένου γιατροῦ, δέν βρέθηκε ἕνας Χριστιανός, ἕνας καλεσμένος ἡ ἀπρόσκλητος Σαμαρείτης νά σκεφτεῖ καί νά κάνει κάτι γιά τόν συνανθρώπο πού κινδύνευε. Κι' ὁ Τσιρώνης βρέθηκε λεία στό ἔσχατο μέτρο τῆς ἀστυνομικῆς ἐξόδου. Εἶχε δικαίωμα γιά μιά θέση στήν κλινική. Ἀλλά δολοφονήθηκε ἀπό τούς συνανθρώπους του, ἀπό τόν κόσμο στόν ὁποῖο ζοῦσε. Σωστά τό εἶχε μαντέψει, ὅταν ὀχύρωνε τό κράτος του...

Ὁ φόνος

Ὅλα ὅσα ἔγιναν πιστοποιοῦν, δυστυχῶς, πῶς δέν ὑπάρχει Κράτος, κράτος Θεοῦ καί κοινωνία ἀνθρώπων. Πέντε μέρες πρὶν ἀπό τόν φόνο, ἕνα κοριτσόπουλο δαρμένο ἀπό τή μητέρα του, ζήτησε ἀσυλό στό διαμέρισμα-κράτος τοῦ Τσιρώνη. Αἴγες ὥρες ἀργότερα, παραδόθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Τσιρώνη σ' ἕναν Πακιστανό γιατρό. Ἀλλά στό μεταξύ, ἡ μαριδά τῶν πιστοίκοις οὐρλιαζε στό πεζοδρόμιο κι' ὁ Τσιρώνης πυροβόλησε στόν ἀέρα γιά νά τούς διαλύσει.

Τό θέμα πῆρε ὀκτάστηλες διαστάσεις τήν ἐπομένη, στή γνωστή ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα πού τέρπει τούς ἀναγνώστες τῆς μέ τὰ «βαθιά λαρύγγια» τῆς διεθνούς πορνογραφίας (ἡ ἴδια ἐφημερίδα εἶχε στείλει παληότερα μιά συντάκτιδά της... δημορ στό κράτος-διαμέρισμα!) κι' ἐμφανίστηκε σάν «ἀπαγωγὴ ἀνηλίκου». Ἀλλά ἀκολούθησαν τρεῖς ἀκόμη ἐφημερίδες, πού ἔδωσαν πολιτικὴ χροιά στό θέμα καί ζήτησαν ἐξηγήσεις ἀπό τήν Κυβέρνηση. Καί ἡ γνωστὴ συνέχεια: Ὁ ὑπουργός Δημοσίας Τάξεως μετέθεσε τίς εὐθύνες στό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, ὁ Εἰσαγγελεὺς τόν διέψευσε ἀποστομωτικά (προφανῶς κάποιοι νοήμονες ἀστυνομικοί εἶπαν «ἀφήστε τόν τρελλό νά ζήσει!», χωρίς νά ἐνημερώσουν τόν Ὑπουργό τους) καί ὁ κ. Μπάλλκος, δισαθανθεῖς καί κάποια πολιτικὴ πεπινόφλουδα, ἀποφάσισε νά δρᾷ σέ ἰσραηλινὸ «σύλ» καί ν' ἀποδείξει ὅτι τό Κράτος ζεῖ καί βασιλεύει! Ἐτσι, χωρίς νά τό θέλει, μᾶς ἔδωσε στήν «ἀπάντησή» του τό «ἄξιον μάθημα».

www.101.gr

■ Ἐπικίνδυνος πάντα ὁ Τσιρώνης, πρῶτα γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά καί ἀδοξόητος ἀπ' ὅλων τόν κόσμο, πῆρε μαζί του στόν τάφο τήν «δικαιοσύνη» τοῦ κ. Σταμάτη, τήν «τάξη» τοῦ κ. Μπάλλκος, τήν δημοσιογραφική «ἐντιμότητα» κάποιων ἐφημερίδων καί τήν «ἀνθρωπιά» ὅλων μας. Ἄν ἡ καμπάνια πού σήμανε τόν θάνατό του θυμίσει σέ πολλούς τόν κανονισμὸ μιάς κοινωνίας πού ἀποθεώνει τόν ἐγκλημα, θά εἶναι ἡ προσφορά ἑνός φτωχοῦ γιατροῦ πού τίποτε δέν μπόρεσε νά προσφέρει στόν ἑαυτό του.

N.M.

Φωτο Τσιρώνη
Καραμανλῆς ἐν τῇ ἐξορίᾳ
Αποδωκε δῶλον

Ἐξέλασε τὸ ζεῖγος καὶ τὸ χῶμα τοῦ νεκροῦ πρὸς τὴν γῆν